

čísla
SLOVA

1993   1
ROČNÍK XXV

**ZEMĚ,
ZEMĚ,
ZEMĚ,
SLYŠ
SLOVO
HOSPODINOVO**

JER 22,29

Najkrajšie prianie

Už viac rokov som mal prianie - pohľadnicu, ktorá sa mi vždy veľmi páčila pre pekné kvety, ktoré boli farebné, a najmä veršik z Biblie, ktorý znel: "Každú svoju starosť uholte na Noho, lebo On sa stard o vás." (1Pt 5,7) Tento verš bol aj v českom jazyku. Toto prianie bolo vhodné pre rôzne príležitosti, ale som ho nikdy neposlal. Prišiel až záver roka 1992 a zase mi prišlo "pod ruku" toto prianie. Premýšľal som - poslať, neposláť? Váhal som. Až som si uvedomil, že sú posledné dni spoločného štátu - federácie, a kde ho budem potom posielat, keď text uvedeného verša bol v slovenčine aj v češtine? Preto sme ho večer napísali a poslali rodine pod Tatrami. Ráno pri odchode z domu, keď som hobral zo stola, akoby som sa s ním nemohol rozlúčiť. Padli mi oči na tie pekné kvety a po prvýkrát na text v češtine, ktorý znel: "Všechnu svou starost vložte na Něj, neboť mu na vás záleží." (ekum. př.)

Tak ma dojal a naplnil radostou, že som ho znova prečítať. Vedel som už predtým tento verš naspmäť v slovenčine. Aj keď som ho poslal, kráčajúc ďalej na autobus do práce som si tie slová verša pripomínan: nielen niekomu z Ľudu, ale najmä Pánovi záleží na mne. Nemohol som si to požehnanie nechať u seba, a tak som sa podelil s týmto uistením (zasúlbením) od Pána v spoločnom zhromaždení 1. januára 1993. Bolo to najkrajšie prianie, ktoré som poslal, ale to je najkrajšie prianie pre mňa aj pre tento nastávajúci rok.

Milý čitateľu, môžeš sa potešiť aj Ty týmito slovami? Máš na koho "uhodiť" každú svoju starosť? Pánovi záleží aj na Tebe, ale musíš tomu veriť!

vh

Draží čtenári,
časopis Živá slova vychádza i po rozdelení bývalé ČSFR na dva státy ve stejné podobě jako v minulosti. Střídají se v něm články české a slovenské, protože nové státoprávní uspořádání nic nezměnilo na vztazích věřících lidí, kteří mají stejněho Pána, stejněho Ducha, stejnou (Boží) lásku, naději, stejný cíl. Jestliže společně budeme u Pána po nekonečné věky, proč už zde na zemi - pokud je to jen možné - nemůžeme vytvářet jednotu v různých oblastech života a spolupráce? Kvůli zvýšeným nákladům na výrobu časopisu upravili jsme jeho rozsah na 32 stran. Bude vycházet čtvrtletně v ceně 10 Kčs. Jsme rádi, že i při tomto zvýšení ceny zůstali téměř všichni minulí odběratelé jeho čtenáři. Pro tento rok, ale i další období, si vyprošujeme od Pána novou milost, radost i moudrost. Vaše redakce a administrace

ŽIVÁ SLOVA vydávají Křesťanské sbory ve svém vydavatelství, Bořivojova 29, 718 00 Ostrava. - Řídí odpovědný redaktor ing. Ján Ostrolucký s redakční radou. Adresa redakce: Ostrava 1, Lechowiczova 5, PSČ 701 00, telefon (069) 26 13 46. - Administrace: Vsetín, Jiráskova 1817/72, PSČ 755 01, telefon (0657) 2930. - Grafická úprava: Jaroslav Kapec, akad. malíř. - Vychází čtyřikrát do roka. Předplatné na celý rok 40 Kčs, jednotlivá číslo 10 Kčs. - Rozšířuje administrace. -

Devizové konto pro příspěvky zahraničných odběratelů: Kornerční banka Vsetín, č. ú.: 34278-76159-851/0100. - Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNY, Novinářská 7, Ostrava 1. - Snížený poplatek za tuto NOVINOVOU ZÁSILKU povolen Směř Ostrava č.j. 2126-84 ze dne 26. 4. 1984. Dohľadací pošta Vsetín. - Reg. číslo R 5078. Index 47 876.

Jistě známe definici modlitby jako "rozmluvy s Bohem". Cítíme, že toto pojed však dostačeně nevystihuje pravou hodnotu modlitebného života. V podstatě jde o spojení s Bohem, bez něhož není modlitební obecenství vůbec možné.

Dokonalým vzorem modlitebská je pro nás Pán Ježíš Kristus v nám podobném postavení Syna člověka, abychom mohli v něm samém dorůstat do plného chápání modlitebného spojení našeho Božího synovství v něm a s ním v plnosti krásy působení Ducha svatého. V Mt 26 vidíme naši "getsemanskou temnotu" a "božskou krásu Ježíšova pravého člověčenství", tak nevýslovně drahého Bohu - jeho a tím i našemu nebeskému Otci. Pak začínáme s úžasem poznávat pravou cenu našeho modlitebného spojení se svým nebeským Otcem v nejhlbší Boží bázni... a budeme obdivovat jedinečné světlo modlitebného vedení Božích dětí Duchem svatým v 8.kapitole listu Římanům.

Pán uvedl své učedníky v Getsemance do nejtěžší situace svého člověčenství, kdy "duch je zajisté hotov, ale tělo nemocno", což učedníci zatím nebyli schopni chápát. On je však dokonale lidsky chápe a ve své ohleduplnosti jim neukládá své břemeno (Mt 26,36-37).

Syn člověka prožívá hluboký zármutek a stesk po důvěrném obecenství s těmi, které miluje víc než sebe, protože dobré ví, že v nejtěžší chvíli svého pozemského života musí být všemi opuštěn a zůstat zcela sám. Chce mít nablízku alespoň tří nejhorlivější ze svých pozemských přátel, aby jim mohl otevřít své srdce. V jeho "zármutku až k smrti" není místo pro spánek a touží po důkazu lásky učedníků k sobě v jejich bdění s ním (v.38). Jen "maličko poodejde" od nich a Syn člověka se modlí svou lidsky dokonalou modlitbu Syna Božího:

- 1) Třikrát zdůrazňuje svou božskou přirozenost ve své jednotě se svatým a spravedlivým Bohem svým oprávněně nejdůvěrnějším oslovením "Otče".
- 2) Třikrát svěřuje svému nejdražšímu Otci svůj nejosudovější stres (rozpor nad své sly) ve své hotovosti Ducha, ale mdloby své pravé lidské přirozenosti (v.39,42,44).
- 3) Třikrát přitom pamatuje na lidskou mdlobu svých učedníků, jimž zjevuje tajemství vítězného duchovního života nad tělem v tom, že budou být na modlitbě s ním, jediným dokonalým vítězem.
- 4) Uvádí do tajemství svého nejhļubšeho mesiášského utrpení úzkosti a bolesti vlastní božské svatosti a spravedlnosti před nesnesitelným břeménem našich hříchů... které mají být na něho uvaleny. Své nevýslovné a nevypravitelné hrůzy hřachu, když On sám, dokonale čistý, svatý a neposkvrněný Boží beránek má být učiněn za nás hříchem! Z té chvíle, kdy dojde v největší temnotě padlého člověčenství souzeného svatým a spravedlivým Bohem, kdy není možné nejužší obecenství Syna člověka s Bohem trestajícím hřichem a Božším Syna se svým nebeským Otcem, aby mohl být dán průchod Boží spasitelné lásce k hříšníkovi... Tato nejtěžší chvíle nastala mezi nevypravitelným voláním Syna člověka: "Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?" a vítězným zvoláním "Dokonáno jest!" Jedinečným závěrem "Otče - v ruce tvé poroučím ducha svého!" je a zůstává náš Pán nejvzácnějším příkladem a zdrojem pravé modlitebné krásy v plnosti Ducha svatého.

PRAVÁ MODLITBA

Naše společné bdění v Getsemáne s naším Pánem jasně ukazuje, CO je pravá modlitba, JAKÝ je její SMYSL a CÍL, KDO nás k ní, v ní a skrze ni vede, k čemu a pro KOHO nás vychovává! (viz Ř 8)

1) Pravá modlitba poznává a respektuje Boží vůli v poslušnosti a v Boží bázni.

Náš Pán v Getsemáne upřímně svěřuje svému Otci jako pravý Syn člověka svou vlastní vůli. Modlí se ve smyslu odnětí svého kalicha nezměrného utrpení. Jak je to pro nás přirozeně lidské, potěšující naše srdce. Jaké to pochopení našich lidských slabostí. Zároveň ale tuto svou lidskou vůli svému Otci *nevnuje* a nijak na ní netrvá, když zvažuje a poznává cenu a význam odlišné možnosti ve ztištění a pokofě svého srdce... a to uprostřed své největší bolesti a sevřenosti ducha! Tak dochází přes své nevýslovné a nám nepochopitelné "mdloby" svého pravého a nám tolik blízkého člověčenství k božskému závěru naprosté odevzdání se do Boží vůle v její dobrotě, krásce a dokonalosti.

Jaký to však nevýslovny zápas v těchto mdlobách! Pot práce v trně a v bodláčí země v Adamově odsouzení chápáte umíme, ale pot Pána Ježíše Krista v "práci jeho duše", učiněný "jako krůpěj krve", na sobě nikdy nemůžeme poznat. Jen On sám ví, jak nevyslovitelné lkání v Synu člověka působil Duch svatý, jak za něho prosil svými přímluvami k úžasnému vítězství Boží víry, lásky a naděje k oslavění Otcově. Jak vzácná je posila "anděla z nebe" při této horlivé modlitbě Páně, při níž kanul jeho pot jako krůpěj krve na tuto zlořečenou zem pro ukončení našeho "adamovského potu" (L 22,42-44). Velice pozoruhodný je i fyzický projev stupňované tichosti, pokory srdce a nejhlubší Boží bázně Božího Syna v jeho lidském synovství, v dokonalém sjednocení jeho vůle s vůlí Boží - svatou a spravedlivou - v božském výrazu výtěžné spasitelné lásky:

- u Lukáše se Pán modlí vkleče (L 22,41),
- u Marka Pán při modlitbě padá na zemi (Mk 14,35),
- u Matouše padá až na svou tvář (Mt 26,39)!

2) Bůh nezjevuje svou vůli každému, kdo ji "hledá", ale jen tomu, *kdo ji chce činit* a kdo se ochotně a rád do Boží vůle odevzdává. Poznávání Boží vůle je spojeno s opravdovým modlitebním postojem - nejen "rozmluvou s Bohem", ale ve spojení s ním s nezbytným vedením Duchem svatým v upřímném a vroucím modlitebném životě.

3) Pravá modlitba je jen takto ve jménu Pána Ježíše Krista, a proto je vždycky vyslyšena! Výraz "ve jménu" není pouze slovní či doslovní záruční závazek pro vzývaného Pána, ale podmínkou pravé prosebníkovy modlitby v Duchu Kristově - po příkladu jeho modlitebného zaměření a úsilí. Vlastní vyslyšení modlitby nebývá pokaždé podle toho, jak si modlitebník přeje, byť byla jeho vůle Bohu příjemná a "ozdobená solf", ale "vyslyšením" je také jasná Boží odpověď, třeba i záporná, spojená se zjevením vyššího Božího záměru (2K 12,8-10).

4) Pravá modlitba jde do hloubky, aby dosáhla Boží libosti. Odpoutává se od tělesných, časných a hmotných věcí. Duch svatý nás vede k přednostnímu vyhledávání věcí Božího království a neklade si za své zaměření na zemské pomíjitelné věci. Pravý modlitebný duch se projevuje nejvýrazněji v *utrpení*. Ne však každé utrpení a lidské slabosti mají u Božích dětí smysluplné zaslíbení vedení, působení a pomocí Ducha svatého. Ne vždy bývají naše modlitby takové, *abychom nevěděli*, za co se máme podle jeho vůle modlit! Námi zarmucovaný Duch svatý nám nemůže pomáhat v našich mdlobách k poznání vysvobožující pravdy, tím méně za nás prosit nevypravitelným lkáním, když se "až do krve nezprotivíme proti hřachu bojujíce". Ducha uhašujeme tím, že se přizpůsobujeme

svému bezbožnému okolí, tím, že zapíráme Pána u "cizího ohně" a "na cizích dvorech" naši zjevné neposlušnosti. Tím se zcela otupí náš duchovní smysl pro modlitbu, která je pak v důsledku toho formální a bezduchá, protože je bez Ducha svatého.

Žena hříšnice v L 7,37-50 prožívá opravdový upřímný a hluboký zármutek. I když byla tak tělesná a propadla tak hrozným tělesným hřichům, pro které jí všichni "slušní lidé" pohrdali, prožívala sňávou bolest nelhostného soudu nad sebou samotnou a nenávist vlastní duše, že potefovala ze všech lidí na světě nejvíce zaslíbenou Boží záchrana ve svém Spasiteli, Kristu! Vůbec nevěděla, jak se modlit, za co se vůbec modlit, jen plakala. A to byla duše připravená pro pomoc Ducha v jejích slabostech. Což neprosil právě i za ni Duch lkáním nevypravitelnými, když se ve svém hlubokém pokání utekl ve své věci k jedinému Záchranci? Její pláč vůbec není vyjádřen slovy, ústa mlčí a nevypráví ze sebe slovo prosby - modlitby vyznání potřeby celého svého srdce! Jak vlastně "vylila své srdce"? Duch svatý jí zjevuje pravého Mesiáše a prosí za ni sám lkánimi nevypravitelnými, kterým farizej Šimon s celým svým domem nerozuměl a svýma ušima neslyšel... "Ten pak, který jest zpystatel srdcí, zná, jaký by byl smysl Ducha, že podle Boha prosí za svaté..." (Ř 8,26-27)

5) Boží dítky jako Boží dědicové, spolu pak dědicové Kristovi, musejí spolu se svým trpělím Pánem na tomto světě také trpět - vždyť přece jinak nemohou očekávat své oslavěn spolu s ním (Ř 8,16-18). Otázka pravého utrpení (Páně za nás a naše pro něho na světě v tomto našem dosud porušeném a často zemljeném těle) je nerozlučně spjata s lkáním v sobě samých a s pomocí Ducha svatého v nás v našich mdlobách - mnohdy s jeho za nás nevypravitelnými prosbami. To tehdy, když se nám nedostává slov a výrazů v opravdovém modlitebném zápasu nezištné lásky proseb za svaté. Tak vzácná je modlitební služba naší lásky k svatým podle vůle zpystatele našich srdcí. Tam jsou právě modlitby v Duchu svatém (v.27). Tam se také naplňuje vzácné a smysluplné poznání dítěk Božích ve v.28. a jedinečné postavení Božího synovství v Kristu a pro Krista již nyní v našem dosud časném a přece vstěžném boji (Ř 8,28-39 a Ř 8,36-37).

kk

FALOŠNÉ EVANJELIUM A LACNÁ MILOST

Po dlhšom čase sami dostali do rúk opäť propagačné materiály spoločnosti Martíneli z Viedne. Možno ste o nej počuli už aj vy, alebo lepšie povedané, čitali ste od nej niečo. Najzarážajúcejšie na celej skutočnosť je fakt, že všetky ich letáčiky sú presúpené nádhernými biblickými pravdami, zasluženiami a jednoduchosťou. Jedným slovom: rozprávkový svet. Ich "evanjelium" možno bez akýchkoľvek okolkov označiť za zvodnejšie ako sú teórie Jehovových svedkov. Človek dneška je zavalený problémami tak v rodine ako aj v spoločnosti, a chytí sa na takéto lákavé reči ako ryba na vnadidlo na udici. Je to v pravom zmysle ópium.

Vďaka týmto materiálom si však uvedomujem, že dnes nestojíme proti nepriateľovi, ktorý chce silou-mocou popriť existenciu Pána Ježíša. Stojíme proti oveľa zvodnejšej metóde, v ktorej sa tiež stretávame s "evanjeliom", ale v takej forme, nad akou by Pa-

vol aj dnes musel vyriecknúť svoje anatema, ako ho vyrieckol nad všetkými tými, ktorí v Galácii šírili iné evanjelium.

O čo ide v podstate? Žiaľ, spoločnosti Martinelli nemožno pripisať prvenstvo v razeň takto chápaného evanjelia Božej milosti. Ľudia s takýmto zmyšľaním tu boli, sú a stále ich tu bude viac, lebo moc neprávosti už pôsobí. Podstatu ich chápania zvestí evanjelia tvorí táto veta: "Keď sa priznáme, že sme hriechníci a poprosíme Ježiša o odpustenie a spasenie - on nám to splní!" Hoci je taká lákavá, a určite v mnohých prípadoch aj pravdivá, predsa musíme byť opatrní pri jej vyslovovaní. Niet totiž žiadnej slovnej formulky, ktorá by zaručovala úspech tým, že ju vyslovíme. Niet ani postupu, ktorý keď presne dodržíme, priviedie nás automaticky k znovuzrodeniu. Pán Ježiš je sice milujúci a milosrdný, ale pre neho aj dnes platí táto úžasná skutočnosť, ktorú Jánovo evanjelium vyjadruje slovami: "Keď bol (Ježiš) v Jeruzaleme na veľkonočné sviatky, mnohí uverili v jeho meno, lebo videli znamenia, ktoré vykonal. Ježiš sa im však nezveril, pretože poznal všetkých, a nepotreboval, aby mu niekto z ľudí niečo hovoril o človeku. Sám dobre vedel, čo je v človeku" (J 2,23-25).

Klamom mnohých dnešných tzv. kresťanov zostáva názor, že stačí veriť v obeť Ježiša Krista, ktorý kedysi žil na tejto zemi a zomrel za hriech sveta. Títo ľudia nič nechcú viedieť o tom, že človek musí najprv s Kristom zomrieť, aby s ním mohol povstať k novému životu. Nič nechcú počuť o hrôze zahynutia, o pripasti hriechu, ktorá delí človeka od Boha, nič o pravom pokáni srdca. Nastáva u nich akési prihlásenie sa ku Kristovým ideálom, nie ozajstná premena života. A tu je treba pripomenúť aj nám, že nestačí naša maximálna úprimnosť, lebo aj ona je iba produkтом nášho neznovuzrodeného srdca a mysle. Určite môže byť na strane druhej Duchom Svätym správne usmernená a výrazná, ale nič sa v nás nebude diať podľa našej momentálnej nálady, rozpoloženia mysle či chcenia.

Nestačí akési aj to najúprimnejšie pozvanie Pána Ježiša do môjho srdca - to nie je ešte znovuzrodenie! Kde máme v Písme vyjadrenú pravdu tak, ako sa ju snažia propagovať ľudia zo spoločnosti Martinelli, že totiž stačí naše rozhodnutie, "a Ježiš nám to splní"? Akoby bol nejakým džínom čakajúcim len na náš povel, na naše zlútovanie sa nad ním. Ak takto ponášame Pána Ježiša, ak ho takto ponúkame ľuďom, potom to nie je pavlovske evanjelium o Kristovi ukrižovanom. Potom ani sami nepoznáme moc smrti nášho starého človeka a moc Kristovho vzkriesenia na sebe. Falošné evanjelium a lacná milosť majú dnes zelenú. Človek hriechu nechce dnes počuť o vlastnom zahynutí, o hriechu, o preliatej krvi... Chce mať pred sebou obraz Ježiša Krista, ako ho predvádzajú filmy alebo filmové plagáty - usmievajúceho sa dobráka.

Svet je plný tohto náboženstva "lásky" a falošnej prosperity nášho vyprahlého citového života. Pevne verím, bratia a sestry, že nájdeme vo vás spolubojovníkov za "evanjelium, ktoré je mocou Božou na spasenie každému, kto verí" (R 1,16). Pán Boh nám nepodáva vo vieri niečo záplatové, iba obvážový materiál na naše mnohé rany, ktoré potrebujú byť bolestne otvorené, vymyté, zošívane a ošetrené. Možno potrebujeme radikálny operatívny rez, aby bol z nás odstránený zhoubný nádor rakoviny a aby sme mohli začať žiť život darovaný zhora, život v plnosti Kristovej.

-mb

(Poznámka redakcie: Není naším cílem, a vždy jsme se vyhýbali tomu, abychom útočili na jednotlivé konkrétní společnosti, hľásící se ke kresťanství. Jistěže Pán sám zná pohnut-

ky a příčiny, z jakých jednotlivé skupiny lidí evangelium zvěstují a sám je objektivně odměněn za jejich práci pro něj. Zde ale jde o nebezpečí věcné, o zkreslení pravdy evangelia o skutečné situaci člověka, o jeho skutečném ztraceném stavu, vyžadujícím opravdové srdcečné pokání a radikální změnu, kterou nemůže vypásobit nikdo jiný, než Pán Bůh sám. Jde o nebezpečí o to aktuálnější, že nejen společnost Martinelli, ale mnohdy i my sami ve svých svědeckých postupujeme obdobně, dopouštíme se též chyby, nabízíme lidem "lacinou milost" a oni se jí spokojí. Lidé nepořebojí jen utíšit prostředek na zneklidněné svědomí, potřebují lék, který odstraňuje příčinu nemoci k smrti - a tou je hřích. Spasení je sice z milosti a zdarma - ale člověk si musí hluboce uvědomit, že tato milost pro něj byla nesmírně draze zaplacena. Nový život z Krista si vždy tuto cenu uvědomuje a ví, že jeho život už nepatří jemu samotnému, ale Pánu Bohu.)

PRAVÁ TVÁŘ

Každý z nás má několik tváří. Záleží na tom, kde jsme a kdo se na nás dívá.

Jsme-li ve společnosti, mezi lidmi, dáváme si velmi záležet na tom, abychom vzbuzovali ten nejlepší dojem. Chceme si uchovat tu nejhezčí stránku, aby naše jméno mělo dobrý zvuk. Ledacos dokážeme "spolknout", jen abychom si udrželi získanou pověst.

Jakmile se ale octneme doma ve své rodině, vidí naši nejbližší naši zcela jinou podobu. Doma už se tolik neovládáme, necháváme se unět. V takové chvíli se už moc nestaráme o to, co si ti druži o nás pomyslí. Dokážeme si to i vysvětlit: "Já za to přece nemohu. Jsem už takový... To ta moje nešťastná povaha..."

Třetí podoba je moje vlastní, jak se vidím sám v zrcadle svého svědomí. Když se na sebe poctivě podívám, mám pramálo důvodů k hrdosti. Naopak, kolikrát jsem se musel v skrytu stydět za své činy, slova, nebo i "jen" myšlenky. Ale stejně jako se nezdržujeme rádi u nehezkých obrazů, i zde se snažíme zvládnout situaci a hledáme si vysvětlující omluvu.

Naše čtvrtá tvář je to, co vidí svatý a spravedlivý Bůh. Jeho oku neujde nic. Neomylně rozpozná podstatu věci. A tato tvář je rozhodující, protože podle ní mne Pán Bůh posuzuje. Vše ostatní je podružné. Co je platné, budu-li navenek vzbuzovat ten nejpříznivější dojem, když je tato moje skutečná tvář nedostatečná?

Ale dnes mi ještě Pán Bůh nabízí milost. Každého člověka, ktorý k Němu přichází s pokániom a s vŕhou, chce očistit a dát mu nový život, ktorý se mravně podobá životu Pána Ježiša.

"A není stvoření, kteréž by nebylo zjevné před obličejem jeho, nýbrž všecky věci jsou nahé a odkryté očima toho, o kterémž jest řeč naše..." (Žd 4,13).

Náhled na Dir 7.2.1989 (přel. tp)

JEDINEČNÉ UDÁLOSTI V KNIZE SKUTKŮ

V knize Skutků jsou popisovány události, které v jistém smyslu byly jedinečné a neopakovatelné. Proč usuzují, že byly neopakovatelné? Proto, že epištoly tak učí. Veškeré příběhy, události, zkušenosti a duchovní dary, které jsou popsány jak v evangelích, tak ve Skutkách, což jsou všechno historické knihy, musíme hodnotit ve světle učení epištol! Kdo tak nečiní, předně dokazuje, že není zralý k vykládání svatých Písem. Také je v nebezpečí, že dříve či později skončí v omylích, bludech a kdo ví, v čem ještě!

1. Uvedu několik příkladů na potvrzení toho, co jsem řekl. V rámci tohoto spisu není prostor na podrobné pojednání. "Křest Duchem" nebo "křest v Duchu" (Sk 1,5; 1K 12,13) se stal o letnicích a tím vzniklo tělo Kristovo, Církve. To, co se stalo v Samáři, v Cesarei u Kornelia a v Efesu (Sk 8, 10, 19 kap.) nebyly další "křty v jedno tělo", nýbrž další viditelné projevy Ducha svatého pro specifické důvody, které byly na počátku Církve, a které jsou neopakovatelné v následující době. Jestli se tyto události měly v budoucnu v Církvi opakovat, jistě bychom měli o nich učení a pokyny v epištolách. Jediné místo v epištolách, které se zmiňuje o křtu Duchem, je v 1K 12,13, a to nepochyběně mluví o vzniku těla Kristova křtem Duchem. Tělo Kristovo je jen jedno, mělo jen jeden vznik - o letnicích. Kdyby Bůh byl zamýšlel více těl Kristových, byl by dal pokyny o více křtech Duchem. Proto ti lidé, kteří mluví o individuálním křtu Duchem každého Křestana, jako o zvláštním prožitku někdy po obrácení, jsou na omylu! Neuvědomují si, že většinou zaměňují křest Duchem a naplnění Duchem. Mluví o křtu Duchem, přestože ve skutečnosti mají na mysli naplnění Duchem!

2. Dále vyvstává otázka dočasného poslání některých duchovních darů, jako daru uzdravení, daru prorockého, mluvení jazyky, a jiných jevů nadpřirozeného rázu, které "podle Boží vůle" (Žd 2,4)! byly uvedeny na počátku Církve. Kdyby byl Bůh obmýšlel tyto dary pro celé období Církve na zemi, byl by o nich zjevil další učení a instrukce v epištolách. To jediné učení je ohledně "jazyků" v 1K 14. kap., a právě to hodnotí "jazyky" jako méně žádostivý dar, na jehož dočasné uplatňování se vztahuje přesná pravidla, která právě ti, kdo dnes zastávají mluvení jazyky, NEDODRŽUJÍ! Pokud se týká daru prorockého, ten byl spolu s apoštolským darem "zakládající dar", jak praví Pavel v Ef 2,20: "Jste vybudováni na základě apoštolů a proroků, kde je úhelný kámen sám Ježíš Kristus." Petr také počítal s tím, že prorocký dar bude zastaven, když napsal: "Bývali pak v lidu i falešní proroci, jakož i mezi vám budou falešní učitelé, kteří uvedou sekty zatracené." (2Pt 2,1)

3. A konečně, jak je tomu s "křtem na odpuštění hříchů"? Slyšel jsem, že kterýsi americký baptista se vyjádřil při své návštěvě Slovenska, že "jejich církev je nejstarší", protože prý již Jan se nazýval Baptista (Křtitel)! Zřejmě si neuvědomil, že křest, ustanovený pro Církve, je jiný, než byl Janův křest. Jestli nebyl jiný, proč apoštol Pavel znovu pokřtil ty, kteří již byli pokřtěni křtem Janovým? Janův křest byl ve spojení s pokáním, za účelem odpuštění hříchů. Křtěnci současně vyznávali víru v toho, který měl přijít po Janovi (Mk 1,4-8; Sk 19,1-7).

Ti, kdo dnes tvrdí, že odpuštění hříchů a znovuzrození je vázáno nejen na víru v Krista, ale také na křest, se odvolávají nejen na křest Janův, ale také na křest tří tisíc lidí obrácených o letnicích, a na křest Saulův - Pavlův (Sk 22,16). O letnicích byli lidé pokřtě-

ni "na (epi) jméno Ježíše Krista na (eis) odpuštění (svých) hříchů ..." (Sk 2,38). Tomuto místu je možno rozumět dvojím způsobem, podle toho, v jakém smyslu se vezme předložka "eis". Obvykle má smysl účelový (prospektivní), a pak by to znamenalo, že odpuštění hřichů, spasení těchto tisíc lidí bylo opravdu vázáno na jejich veřejné ztotožnění s Kristem ve křtu. Všichni byli Židé a pravděpodobně mezi nimi byli mnozí, kteří nedávno předtím volali před Pilátem: "Ukřížuj ho!" Petr ve své řeči je vlastně napadá: "... vy jste jej zavraždili ..." a čin je odpovědné za Kristovo ukřížování. Je možné, že z toho důvodu bylo odpuštění jejich hřichů vázáno na veřejný křest!

Někdy může mít předložka "eis" smysl retrospektivní, jako např. u Mt 12,41: "Muži Ninivitští povstanou na soudu s tímto pokolením a odsoudí je, protože učinili pokáň k (eis) Jonášovu kázání ..." Žilka i ek. př. překládají "po (eis) Jonášově kázání". Tedy na základě Jonášova kázání lidé učinili pokáň. V tom případě bychom přeložili Petrovu výzvu o letnicích takto: "Učiňte pokáň a každý se dejte pokřtít ve jméno Ježíše Krista na základě (po) odpuštění hřichů." Ať vezmeme první nebo druhý smysl předložky "eis", šlo tu o zvláštní případ, ještě před zjevením evangelia Boží milosti Pavlovi, případ, který nemá odpovídající učení v epištolách!

Uvedu tu přesný překlad Sk 22,16, který obsahuje výzvu Pavlovi ohledně jeho křtu: "A nyní, proč váháš? Vstana, dej se pokřtít a dej si obmytí své hřichy, vzývaje jeho jméno." Ekumenický překlad je v tomto místě nejen desektivní, ale vysloveně podvodný! Není to ani překlad, je to volná lidská úprava svatého textu, pořízená člověkem, který tu chtěl, proti svému lepšemu vědomí, propagovat křest jako nástroj odpuštění hřichů! Ve svém překladu jsem ponechal přechodný, které jsou v řečtině, aby byla zřejmá současnost vzývání jména Páně a "obmytí", čili odpuštění Saulových hřichů, a NE současnost jeho křtu a "obmytí hřichů". A opět, kdyby někdo i v tomto případě trval na tom, že Pavlovi byly odpuštěny hřichy při křtu, odpovím na to, že šlo o výjimečný případ. Celé jeho obrácení bylo jedinečné. Pavlův případ neposkytuje důvod k názoru, že lidé dnes získají odpuštění hřichů, spasení křtem! Jsou dvě místa v epištolách (Ř 6,3,4; Ko 2,12), která pojednávají o významu a smyslu křtu, a ani jedno neučí, že křest je nutný k odpuštění hřichů. Křest je vnějším a viditelným znakem vnitřního a duchovního očištění od hřichů z Boží milosti a na základě Kristovy oběti na kříži! Třetí místo, kde je zmínka o křtu, je v 1Pt 3,20,21. Pojednání o tomto obtížném místu podávám ke konci této knihy.

Rímský důstojník Kornelius představuje první případ obrácení člověka z pohanstva. Ten byl vně Izraele, vně učení a praxe zákona. Pročitáme-li pozorně druhou polovinu 10. kap. Sk, shledáváme, že Petr jemu a jeho celé domácnosti zvěstoval odpuštění hřichů vírou v Krista Ježíše. Tito lidé uvěřili, a proto na ně sestoupil Duch svatý. Byla to viditelná událost, kterou Bůh způsobil s ohledem na věřící ze Židů, kteří bez tohoto očividného Božího zásahu by nikdy nebyli přijati Kornelia a ostatní za spolubratry! Hned na to byli všichni pokřtěni. V 11. kap. se dovděčíme, jakou odezvu u židovských bratrů měla Petrova návštěva Kornelia. Tak se tato událost stala vzorem dalších obrácení z pohanstva, protože jejich případ ukazuje sled událostí, které od té doby byly normou při obrácení lidí: 1. Vírou přijali odpuštění hřichů. 2. Obdrželi Ducha svatého. 3. Byli pokřtěni.

4. Vezměme další příklady ze Skutků, které Bůh zřejmě nepovažoval za něco normativního pro celé období Církve na zemi, protože nezjevil o nich další pokyny v epištolách. Po nanebevstoupení Páně Petr dal podnět k tomu, aby přítomní losovali ohledně muže, který by se stal apoštolem místo Jidáše. Když přistoupili k losování, všichni před-

ložili celou věc Pánu. V souladu s Př 16,33: "Do klínu vmetán bývá los, ale od Hospodina (je) všechno jeho rozhodnutí" větili, že Pán sám vybral vhodného muže, a že zařídil, aby los padl na něho. Písmo se však nezmiňuje, že se Petr předem modlil, zda samý návrh losování je v souladu s Boží vůlí! A tak předně vyvstává otázka, zda rozhodnutí losovat bylo podle Boží vůle. Nebyl bych překvapen, kdybych jednou viděl jméno Pavlovo místo Matějova na jednom z těch dvanácti základů městské zdi Nebeského Jeruzaléma! I když tuto otázkou ponecháme nyní stranou, jedno je jisté, že tato událost naprostě neopravňuje ani jednotlivce ani církev k tomu, aby prováděli losování nebo hlasování ohledně koho-koli a čehokoli! Kdyby byl Pán Církve počítal s těmito úkony nadále v Církvi, byl by o tom zjevil další učení a pokyny v epištolah. Hlasování i losování je něco cizího pro nebeský lid, který není ani klubem ani podnikem ani žádnou společenskou organizací a nemá být ani náboženskou organizací!! Ptáte se, jak se dojde k ustanovení staršovstva a k jiným rozhodnutím? Kdybyste opravdu pečlivě četli Písma NZ a uvažovali o nich, tak byste si ani tuto otázkou nekladli. Věděli byste to, tak jako mnoho dalších důležitých věcí. Ovšem, je pohodlnější pokračovat ve vyjezděných kolejích, setrvávat v církevnických tradicích, nechat se po lžičkách krmit od náboženských námezdníků, protože "to je jejich práce, oni jsou za to placeni"!! Nemám tady místo, abych se zabýval otázkou hlasování i losování. "Ptejte se na Písma..."

5. Ve Sk 2,44,45; 4,34-37 si čteme, že tehdejší židovští věřící rozprodali své majetky, a peníze obdržené z prodeje rozdělili mezi sebou. Byla to opět ojedinělá událost, s kterou Pán Církve nepočítal do budoucnosti, a proto v epištolah neposkytl o ní další pokyny.

6. Vezměme dálé uzdravení obou chromých od narození (!), jak v Jeruzalémě, tak v Lystře (Sk 3 a 14), vzkříšení Dorky (Sk 9,37) a jiné zázraky. Kde v epištolah si čteme o učení a instrukcích, jak by si měl počítat ten, kdo by měl dar uzdravování a moc křísit mrtvé? Nikde! Jestli někdo uvede Jakuba 5,14-16, pak mu na to odpovím, že toto místo nemá co společného s darem uzdravování, který byl propůjčen apoštolum, a byl jedním ze znamení apoštolského (2K 12,12)! U Jakuba jde o modlitbu k Bohu za uzdravení. Starší se modlili k Bohu a očekávali ve všech na jeho odpověď. Tak mnozí činí i dnes. Apoštoli však měli dar k přímému zásahu uzdravení bez modlitby a bez očekávání na Boží odpověď. Apoštoli si byli vědomi toho, že jsou přímými nástroji Boha a zasahovali s plným vědomím, že se okamžitě stane zázrak! V případě vzkříšení Dorky se Petr modlil před výzvou, aby vstala (Sk 9,40). I nás Pán se modlil před vzkříšením Lazara (J 11,41). Kdo nezná tento rozdíl tak mu asi není pomoci, jako těm šarlatánům! Mluvím o něčem, co jsem si osobně ověřil. Nestačí tyto skutečnosti těm dnešním náboženským potfeštěncům, z nichž mnozí jsou vyslovení podvodníci, vyděrači a nemravní lidé? Kolik duchovně a přirozeně neinteligentních lidí chtějí ještě podvádět? Ti podvodníci, kteří se tolik objevují i v televizi v Americe a jinde v západních zemích, se postarali o největší zdiskreditování svaté věci Kristovy. Jsou to nástroje Satanovy, které si on použil k podkopání čistého a ryzího dila evangelia! Takhle končí lidé, kteří začnou nesprávným rozdělováním Slova Pravdy!

7. A co další nadpřirozené jevy, o kterých je psáno ve Skutcích? Usmrcení Ananiáše a Zafiry, oslepění Elymase, mocné vyvedení Petrovo ze žaláře, přestože byl svázán dvěma řetězy mezi dvěma vojáky, za několika branami osazenými strážemi, současně vidění Petrovo a Korneliovo? Co když Duch Boží "uchvátil" Filipa a přenesl jej nějakých 30 km? Není pozoruhodné, že to slovo "uchvátil" je stejně jako slovo užité o Církvi, že bude

"uchvácela v oblacích vstříc Pánu do povětří"! Co vzkříšení Pavla v Lystře? Co když jej na Maltě uškyla zmije a ani neotekl? A tak bychom mohli pokračovat! Kde v epištolah si čteme, že Církev má do budoucna počítat s takovými nadpřirozenými jevy? Nikde!! Stal se Bůh bezmocný v apoštolské době? Ovšem, že ne! On je tentýž, včera, dnes i na věky! On však sám rozhoduje, jakými metodami a principy spravuje každý věk!

Na závěr budiž znova zdůrazněno, že evangelia a Skutky jsou historické knihy, které leckdy popisují události, jež pro specifické důvody byly Bohem uvedeny, aniž však měly být normativní pro věk hlásání evangelia Boží milosti a budování Církve. V těchto knihách se střetávají principy a učení věku zákona, království a milosti. Jen ve světle učenf epištol jsme schopni rozlišit jednotlivé prvky a podle toho učinit správné závěry a odpovídající rozhodnutí k dobru svému a Božímu lidu. Když "správně rozdělujeme Slovo Pravdy" (2Tm 2,15), nedochází ke zmatku ani k rozporům. Boží Slovo je neomylné, dokonalé jako jeho autor, Duch svatý. Rozpory zavírají lidé svou nevědomostí, nesprávným rozdělováním Písem a mylnými výklady. Když Křesťan směšuje učení zákona, království a milosti, dochází k hrubým omylům, protikladům a bludům! Vykládat Písma je nejzodpovědnější práce. Mnoho je v sázce! Ne každý je povolán k této odpovědné úloze. Nechť ti, kteří se odvájí v roucho, které jim nesvěřil Pán Církve, mají v paměti varovná slova Petra: "... mezi nimiž některé jsou nesnadné k vyrozumění, které ti, kteří jsou neučení a neutvrzení překrucují, jako i ostatní Písma, k své vlastní zkáze!" (2Pt 3,16)

Převzato z knihy L. P. Křesiny: ZÁKON, KRÁLOVSTVÍ, MILOST, která právě vyšla v našem vydavatelství a kterou všechno doporučujeme všem čtenářům Živých slov - red.

Nemá pevnost

V jednom městě rušili starý nepoužívaný hřbitov. Stalo tam několik krásně urostlých jedlích, které musely být poraženy. I když byly tak krásné a vypadaly naprostě zdravě, jejich dřevo bylo nepoužitelné. "Nemá potřebnou pevnost" - prohlásil pracovník pily, kterému chtěli dříví prodat.

Proč bylo toto dříví bezcenné? Půda, na které jedle rostly, byla pro ně příliš bohatá. Dříví vyrostlo příliš rychle a bylo proto řídké.

Je smutnou skutečností, že řada křesťanů se podobá těmto stromům. Ani oni nemají potřebnou pevnost. V jejich životě šlo vždy všechno zcela hladce, podle jejich vůle a podle jejich přání. Jsou velmi útlocitní ke své osobě, pro utrpení, potřeby a okolnosti jiných však mají pramálo pochopení. Nejsou schopni nést břemena a slabosti jiných. Nedovedou odpoutat a překonávat zlo dobrem. O to vše si dovedou stýskat a naříkat. Navíc by byli rádi, aby je jiní "nosili" a prokazovali jim úctu. Sice si rádi dělají nároky na Boží zaslisení v Jebo slovu, ale ani v nejmenším se nemamáhají se něčeho vzdát pro Pána nebo pro bližní. Je jim zatěžko zapřít sama sebe.

Je to škoda, jestliže v životě věřícího se "zákon Kristův", tzn. žít pro druhé, nemůže ani trošku naplnit a on se stává neužitečným. Jsme křesťané, kteří mohou nést jiné? Kéž je to naši upřímnou touhou jimi být a to stále více a více!

"Neste břemena jedni druhých a tak naplňte zákon Kristův." (Ga 6,2)

Näher zu Dir 26.12.1989

(přel.tp)

TO JE IZRAEL

V múzeu šesťdňovej vojny v Jeruzaleme

"Hľa, ja učiním Jeruzalem časou potácania pre všetky národy naokolo, a bude aj na Júdu v obliežení, na Jeruzalem. A stane sa v ten deň, že učiním Jeruzalem kameňom veľkej tarchy pre všetky národy; všetci, ktorí ho budú dvíhať, porania sa do krvi..." (Zachariáš 12,2-3)

V lesku na jednom z jeruzalemských kopcov sa nachádza vojenské múzeum, ktoré dokumentuje situáciu v tzv. šesťdňovej vojne, v dňoch 5. až 10. 6. 1967. V tomto lesku sú zákopy, tank, delá a v podzemnej budove múzea. V tejto budove je asi 1800 obrázkov padlých izraelských vojakov s uvedením ich pôvodného povolania, hodnosti a miesta, kde padli.

Čo sa vlastne stalo v roku 1967?

Izrael ako azda jediný štát na svete žije v stave trvalého ohrozenia. Z toho dôvodu je povinná vojenská služba trojročná a týka sa aj slobodných žien, tie slúžia dva roky. Od vojenskej služby sú oslobodení arabskí obyvatelia Izraela ako aj študenti židovských rabínskych škôl.

Počas roku 1949 a aj neskôr zápasilo židovské obyvateľstvo Izraela s radom teroristických útokov, vrázd, podpačstva a sabotáži, ktorými sa arabskí feddajín snažili znemožniť existenciu židovského štátu. Týchto akcií v rokoch 1950 až 1956 bolo vraj viac ako šest tisíc. Až do roku 1967 sa opakovali delostrelecké prepady židovských kibucov na území Galilej, ktoré boli v dosahu palby sýrskych diel na Golanských výšinách.

Významnými medzinskmi v dejinách Izraela boli arabsko-izraelské vojny. Prvá vypukla vlastne ihneď po vyhlásení štátu Izrael a trvala do roku 1949. Izrael sa ubránil. Čo je treba pripomienuť, že izraelskú armádu vyzbrojovalo aj Československo. S pohnutím som stál pri motore lietadla vyrobeného v Československu, ktoré bolo zoštrelené v roku 1948. Motor je umiestnený na pomníku nedaleko Jeruzalema. Pred pomníkom je vydláždená plocha, na ktorej vojenskí piloti pri výraďovaní skladajú prísahu.

K eskalácii politickej a vojenskej situácie došlo na jar 1967. Egypt zablokoval Tiran-skú úžinu, jedinú prístupovú cestu Izraela k Indickému oceánu. Blokáda sa týkala aj lodí tretích štátov, ktoré chceli obchodovali s Izraelom. Egyptský prezident G. A. Násir sa netajil svojím plánom na zničenie Izraela a v súvislosti s blokádou vyhlásil: "Zničíme Izrael ekonomicky alebo vojensky, zmetieme židovský štát do mora."¹ V máji roku 1967 Egypt

¹ Jaroslav Franek: Judaizmus, Archa Bratislava 1991.

vyhlásil mobilizáciu, a spolu so Sýriou uviedli svoje armády do bojovej pohotovosti. Celý svet očakával zánik Izraela. Bola to len otázka času, kedy sa arabské armády dajú do pohybu. Za týchto okolností sa ujala iniciatíva izraelská armáda, ktorá zaútočila na vojská Sýrie a Egypta. Vláda Izraela súčasne varovala Jordánsko, aby sa nezamiešalo do konfliktu. Jordánsky kráľ presvedčený o skorom zničení Izraela, sa pridal na stranu Egypta a Sýrie.

Vojna mala rýchly a prekvapujúci priebeh. Izraelská armáda porazila arabské vojská počas šiestich dní, postúpila na egyptské územie až po línii Suezského prieplavu, dobyla Golanské výšiny a západný breh Jordánu, ako aj arabskú časť Jeruzalema a okolie Gazy. Časť dobytého egyptského územia Izrael vrátil Egyptu v roku 1979 na základe mierovej dohody z Camp Davidu. Táto vojna sa často zobrazuje ako boj Dávida s Goliášom. Okrem západného brehu Jordánu, kde žije okolo 900 tisíc poväčšine palestínskych Arabov a má rozlohu 5 900 štvor. kilometrov, ostatné dobyté územia Izrael anektovať (pripojil ich k vlastnému územiu).

Išiel som touto krajinou okolo západného brehu Jordánu od Mŕtveho mora až k Nazaretu (resp. ku Galilejskému moru). Videl som, ako sa z mŕtvej krajiny rodia úrodné polia, záhrady s množstvom paliem a iných ovocných stromov. Videl som, ako niekde strojom, ale väčšinou ručne, nafahovali stovky kilometrov potrubia z umelej hmoty po povrchu pôuste, aby v potrubí urobili dierky a pri nich zasadili stromky. Potom tieto trubky prikryli asi metrovými fóliami, aby sa vlhkosť udržovala v piesku a zemi. Nad potrubím natiahli drôty, zrejme pre čidlá, ktorými merajú vlhkosť pôdy a pomocou počítačov riadia prívod vody tak, aby sa stromy zakorenili. Prečo už dávno takto palestínski Arabi nepremenili pôdu na raj? Pretože údolie Jordánu je ponorené 400 (pri Mŕtveom mori) až 200 metrov (pri Galilejskom mori) pod hladinou Stredozemného mora, je v tomto údolí tropické pásмо, kde sa výborne darí ovocinárstvu. Takže nielen zo strategických vojenských dôvodov, ale aj pre tento zdroj príjmov sa Izrael asi nikdy nevzdá dobrovoľne tohto územia, ktoré dobyl v roku 1967.

O územiacach, ktoré Izrael dobyl v roku 1967 sa väčšinou hovorí ako o "okupovaných Izraelom". Ale napríklad západný breh Jordánu, ktorý neboli oficiálne pridelený žiadnemu štátu, Jordánsko anektovovalo v roku 1949 v rámci útočnej vojny proti Izraeli. Arabi chceli bezpodmienečne stiahnutie Izraela z týchto spornych území a vytvorenie samostatného palestínskeho štátu. To by však znamenalo, že izraelské územie by v najužšom mieste malo šírku iba 15 kilometrov, všetky veľké mestá by boli vzdialé od hraníc do 25 kilometrov a jediné medzinárodné letisko v Tel Avive by bolo v dosahu ručne odpalovaných raket. Ako strategicko-vojenská, tak demografická situácia podľa Izraela vylučuje možnosť trvalého mierového riešenia, pokiaľ by vznikol palestínsky štát. Miesto toho Izrael ponúka určité formy autonómie pre palestínske obyvateľstvo.

Pripomienieme si ešte ďalšiu vojnú v dňoch 6. až 25. 10. 1973. V deň najväčšieho židovského sviatku Jom Kipur zaútočili arabské vojská súčasne na dvoch frontoch: Sýria zo severu so 40 tisícmi mužmi a 800 tankami, z juhu Egypt so 70 tisícmi mužmi a 1 000 tankami. Izrael útok odrazil, ale za cenu veľkých strat. Počet padlých a ranených dosiahol také vysoké číslo, že v krajinе vyhlásili národný smútok.

A tak si môžeme znova prečítať verš z knihy proroka Zachariáša, uvedený v záhlaví. Jeruzalem - a môžeme to rozšíriť na celý Izrael - je časou potácania národov, kameňom, ktorý fažko zdvíhajú všetky národy sveta. Na jednej strane je tu Organizácia pre oslobo-

denie Palestíny (OOP - predseda J. Arafat), ktorá jednoznačne žiada na území štátu Izrael vytvoriť Palestínsky štát, na druhej strane Izrael toto odmietla, ako sme si už uviedli.

Veľmi málo sme vedeli - a domnievam sa, že ešte stále málo vieme - o vnútorných pomeroch v Izraeli, ako sa niektorí Izraelci dôvajú na budúcnosť svojho štátu. Naprsklad v strane Kach¹, kde sú veriaci Židia (nie v zmysle veriaci v Pána Ježiša), majú jedinú nádej: vytvoriť taký štát, v ktorom bude platiť jediný zákon - Tóra.² V štáte, kde vládne Tóra, musí byť kráľ a najvyššia moc patriť rabínskym súdom. Boh preto vyviedol Izraelcov z egyptského otroctva, aby im dal Zaslúbenú zem a aby dodržovali Tóru. V Izraeli musí byť uplatňovaný Boží poriadok. Židia prišli z mnohých zemí do Izraela len preto, že Biblia hovorí, aby to urobili. Keď sa Židia opäť stotožnia s vierou a urobia to, čo od nich Boh žiada, potom Mesiáš príde okamžite. Založenie štátu Izrael len naznačuje, že éra Mesiáša nastáva, že nastáva čas spasenia. Všetci rabíni to tak chápajú, aj keď sa to neodvážia povedať verejne.

Aký je názor týchto Izraelcov na súžitie s Arabmi? Predovšetkým sa s obavou dívajú na ich populáciu, ktorá rastie dvakrát rýchlejšie ako izraelská. Za dvadsať rokov bude vraj Arabov v Izraeli toľko, koľko bude Izraelcov. Tak veľký počet sa ich rodí. Potom sa vziajú do myslenia Arabov. Márne sa bude zvyšovať životná úroveň Arabov. Oni sú hrđ iba na svoje hodnoty a život svojich bratov. Keď sa im hovorí: "Podivajte sa, čo sme pre vás urobili, ako sme púšť premenili na záhradu," hrdý Arab odpovie: "Máte možno pravdu, ale to bola moja púšť a teraz je z nej vaša záhrada." Preto príslušníci strany Kach sú názoru, že Arabi musia opustiť Izrael, je treba ich premiestiť.

A čo s kresťanmi? Môžu žiť v Izraeli ako cudzinci len keď sa zmieria so zákonomi Tóry a Talmudu³.

Ako si tito "veriaci Židia" predstavujú budúcnosť na Blízkom východe? "Keď sa Židia budú držať Božích ponaučení, keď sa opäť vrátia do Izraela, aby sa opäť stali takými, akých chce mať Boh, potom príde Mesiáš. Potom nastane mier nielen na Blízkom východe, ale na celom svete." Do tej doby teda tam mier byť nemôže.

¹ Pozri knihu Miloš Mendel: Židé a Arabové, Nakladatelství Rovina, Prachatice 1992, str. 48 - 65.

² Tóra je hebrejský názov piatich kníh Možišových a v preklade znamená zákon, učenie, návod alebo pokyn.

³ Talmud je zbierka komentárov k Tóre, vysvetlovanie Tóry.

Tank v muzeu šesťdňovej vojny v Jeruzaleme

Aký je názor týchto ľudí na zmiešané manželstvá? Bude treba, aby arabskí mužovia tieto manželstvá so Židovkami opustili. Tak to vyžaduje Biblia a ona je autentickým Božím slovom. Bibliu nie je možné interpretovať v súlade s potrebami doby. Biblia je Božie slovo platné pre všetky veky.

Takto sme sa zoznámili s názorom "veriacich Židov", ktorí chcú urýchliť príchod Mesiáša. Samozrejme, oni neveria, že by týmto Mesiášom mal byť Ježiš, ktorého pred dvomi tisícmi rokov najvyššia židovská rada odsúdila a ktorý bol v Jeruzaleme ukrižovaný. Musí sa naplniť to, čo prorokoval Zachariáš: "...a budú hľadiť na mňa, na toho, ktorého prebodli a budú nariekať nad ním, ako nieko narieka nad svojím jediným... V ten deň bude veľký nárek v Jeruzaleme... a narie-kajúc, bude smútiť zem... A keď mu niekto povie: Aké sú to rany na tvojich rukách? rieku: To ma ranili v dome tých, ktorí ma milujú..." (Za 12,10-13,6). To potvrdil aj Ján v Zjavení, len rozšíril proroctvo Zachariášovo tak, že kvôli Ježišovi, Mesiášovi, budú plakať všetky pokolenia zeme, teda celý svet, nielen Izrael. (Jz 1,7) Preto sa nedomnievajme, že Izrael uverí v Pána Ježiša ako v Mesiáša, Krista. Pri rozhovoroch s inteligenciou v Jeruzaleme som počul, že "predsa Boh nemá nijakého Syna, ktorý by sa narodil ľudom a žil v ľudskom tele. Mesiáš, to bude človek, ktorý bude z Dávidovho rodu a bude kraľovať v Jeruzaleme, keď zaistí víťazstvo nad nepriateľmi. Za jeho vlády Izrael bude bývať bezpečne a v mieri (Jr 23,5-6). To sa predsa za života Ježiša nestalo. Bol právom odsúdený veľradou na smrť, lebo sa robil Božím synom." Sú to len jedinci, ktorí v Noho uverili a ktorí nesú radosnú zvesť evanjelia v súčasnej dobe. Izrael bude niesť iné evanjelium, evanjelium kráľovstva, ako sme si to práve v tomto článku uviedli.

-jos

"Suché kosti" se začínají probouzet k životu

Ještě pred deseti, patnácti lety by sa dali Židé, kteří v Ježíši Nazaretském, nášem Spasiteli, poznali svého Mesiáše, snadno spočítat. Byla to hrstka bážlivých učedníků, kteří se neodvažovali se svou vírou na veřejnost. Pak se ale obrátilo několik mladých lidí a ti začali svědčit. Dnes je v Izraeli od severu na jih roztroušeno na 40 měsíášských sborů s průměrným počtem 50 pokřtěných dospělých, některé mají až 200 členů. Potěšitelné je, že víra v Pána Ježíše stírá hranice mezi národy a že při evangelizačním programu, který v roce 1991 už dvakrát spojil všecky sbory k aktivitě, svorně spolupracují měsíášští Židé s křesťanskými arabskými sbory. Sbory rostou jednak intenzivní evangelizační činností, jednak příchodem ruských přistěhovalců, z nichž mnozí si víru v Mesiáše-Ješu přinesli z Ruska. Ti evangelizují mezi svými krajany.

Opravdu: Židé činí pokáň ze svého tisíciletého odmítání Mesiáše Ježíše (na kterém tolik viny neseme my, křesťané z pohanů), obracejí se, zakoušejí odpustění hřichů, od ktorých je dodržovanie Zákona nemohlo vysvobodíť.

L. Hallerová

Vypravoval jim (Pán Ježiš) podobenstvá:

'Podívejte se na fikovník nebo na jiný strom: Když se uč zelenají, sami víte, že léto je blízko. Tak i vy, až uvidíte, že se toto děje, vězte, že je blízko království Boží.' (Lk 21,29-31)

Trojí stadium hřicha

Nyní si povšimneme oddělení z **hlediska našeho poměru ke hřichu**. V epištoli Jakubově je verš, který ukazuje, jak hřich vítězí nad člověkem: "Potom žádost, když počne, porodí hřich, hřich pak vykonaný zplozuje smrt." (Jk 1,15) Jsou tu tři stupně, je tu **trojí stadium hřicha**. Žádost počne - to je stadium první; porodí hřich - to je stadium druhé; hřich zplozuje smrt - to je stadium třetí. Být oddělen pro Boha znamená vítězit nad hřichem v každé jeho fázi, v každém stadiu, na každém stupni. I na to nám obrazně ukazují ony symbolické příkazy týkající se nazarejců.

Nazarejec nesměl především pít žádného vína, ani nápoje opojného. Víno, jak víme, obveseluje člověka (Sd 9,13) a zbavuje starostí (Př 31,7). Mysl se rozjasní, obrazotvornost rozníti vábivé přeludy, které se líbí tělu i myslí, úzkosti a obavy se rozplývají jako mlha v jitřním slunci a člověk se stává blaženě lehkomyслným tvorem, který v této opojné náladě je rychle nakloněn ke hřichu, ku příkladu k nevěře, ke smilству a k jiným hřichům, ale necítí výčitky svědomí, neboť všechn mravní cit, všechno vědomí odpovědnosti a všechna úcta před vyšším pořádkem věcí je otupena. To je první fáze hřicha, když "žádost počne". Nebylo by na světě hřichu, kdyby hned ve svém počátku chutnal hřich trpce a hořce. Ale v tom je jeho síla a svědnost, že se ve svých počátcích líbí tělu a myсли. Tak tomu bylo hned při prvním hřichu. Prve než žena vztáhla svou ruku, aby ve zjevné vzpourě vůči Božímu příkazu jedla ze zakázaného ovoce, viděla, "že dobrý je strom k jídlu i příjemný očím a k nabytí rozumu strom žádostivý." Nuže pravý "nazarejec", člověk oddělený pro Boha, musí vítězit nad hřichem hned v tomto prvním stadiu. Hned u kořene jej musí kazit a ničit. Nesmí dopustit, aby ovládl mysl a roznítil obrazotvornost, byť se to tělu líbilo sebevíc.

Druhou fází, druhým vývojovým stadium hřicha je zjevná vzpoura proti Bohu, zjevné popření Boží vůle; žádost "porodí hřich". Ruka se vztáhne po zakázaném ovoci a jí z něho. Neohlíží se na Boží výstrahy, překračuje vykázané hranice, není tu už poddání Boží vůli. Víme, že druhým příkazem pro nazarejce bylo nestříhat vlasy po dobu slibu, a řekli jsme si také, že v obrazné řeči Písma dlouhé vlasy znamenají poddanost vyšší autoritě.

Člověk, který učinil slib nazarejců, nestříhal si vlasy, ale nechal je volně růst. Nezasahoval svévolně do chodu a růstu událostí, poddat se zcela Boží vůli a umět říci: Ne má, ale tvá vůle se staň! - to je druhá podstatná věc, která náleží k plnému oddělení pro Boha. A opakem toho je každý hřich skutkem vykonaný. Každý hřich je vzpoura proti Bohu, je to svévolný zásah do Božích práv, omezování a usměrňování Božího růstu a vývoje života, rušec činitel, který vnáší zlozvuk do Boží harmonie.

Hřich vykonaný "zplozuje smrt" - to je **třetí a konečné stadium hřicha**. "Odplata za hřich je smrt." Každý vykonaný hřich zplozuje smrt, a to především smrt morální: naplňuje člověka pocitem ošklivosti, zármutkem, strachem, úzkostí, nespokojeností, zlobou, zoufalstvím. A za smrti morální jde smrt fyzická a duchovní. Nuže s tímto třetím stadium hřicha koresponduje symbolicky třetí nařízení pro nazarejce, neboť třetím znakem nazarejství bylo právě to, že oddělený pro Boha se nesměl dotknout mrtvého těla, i kdyby šlo o nejbližšího přesbuzného. Musel se vystříhat každého znečišťujícího styku se smrtí. Rozuměj, nehlásáme naprostou bezhršnost. Chceme jen říci, že nejsnadnější vítězství nad každým hřichem je v útěku před ním. Tak si počíval ku příkladu Josef v Egyptě, když prostě utekl nežli žádost počala, aby porodila hřich. Zoufaly boj s hřichem podnikl ku příkladu Balárn, v jehož srdeci už byla touha po zisku, proto stále odhaloval rozhodnutí, má-li jet s posly krále Baláka nebo ne. Jel a dal Balákově osudnou radu, za kterou později sám platil svou krví. Ve třetím stadiu pak, když už tě hřich zcela ovládl a uvrhli do zahynutí, bývá boj proti hřichu naprosto beznadějný. Boj v tomto stadiu podnikl s hřichem onen bohatec, jenž přišel sám k sobě až po věčném zahynutí. Marně žádal o ulehčení svých muk, marně se staral o své bratry, aby i oni nepřišli do místa muk. Bylo pozdě! Hřich je ve svých počátcích jako víno. Ale běda člověku, který podlehne jeho kouzlu. Brzy se dostaví vystřížlivění a s ním neklid, úzkost a konečně stav úplné prázdniny, chronické otupělosti svědomí, pustoty a slepoty, stav končící "druhou smrtí", tož věčným zahynutím. A proto "nehled na víno, že se rdí, že vydává v koſíku září svou, a přímo vyskakuje. Naposled jako had uštípne, jako bazilišek uštíkne." (Př 23,31-32) Odplata za hřich je smrt - morální i věčná.

Pozn. redakce: Výňatek z knihy SOUDCOVÉ, kterou napsal zesnulý bratr Josef Kurz a která vyšla v našem vydavatelství. Vřele doporučujeme, zejména všem sloužícím brařím.
-jos

Z dopisů čtenářů

Sviatky sa nám pominuli a už beží ďalší rok na plné obrátky. Jeho "spech" nás nermúti, vediac, že čím rýchlejšie sa bude čas miňať, tým skôr dôjdeme domov k Pánovi. Aké by to bolo pre nás smutné, ak hrob by nám bol koncom života a nádeje, to by sme čakali ako odsúdenec na popravu, rátajúc mesiace, dni a hodiny, ktoré by preň beznádejne plynuli. My však ideme k radostnému zvolaniu, ktoré môže z nášho srdca zaznieť tváři tvář smrti: "Smrť, kde je tvor osteň, kde peklo twoje vŕťazstvo!"...

Inak život beží normálne, bez akýchkoľvek náznakov evidentných, že sú už dva štaty. Ludia to prijali ako sa prijíma nový deň, so samozrejmosťou, bez akéhokoľvek obviňovania či vytýkania niečo niekorej strane. Ako by sa nič nebolo stalo. Vďaka Bohu za taký kultivovaný rozchod, i keď predsa tie dobré zväzky asi natrvalo zostanú...

OBAJA ZACHRÁNENI - ALE ÁJ PRE VĒČNOSŤ?

Budova, v ktorej som pred časom pracoval, mi spleťou svojich chodieb a rôznych zákuť pri pomínila labyrint. A keďže v nej mali s orientáciou problémy aj kolegovia, neraz sme si hovorili: "Čo keby raz..." A ono sa to raz aj stalo.

V jeden jesenný deň som stál za rysovacou doskou a trápil sa s tvarom a konštrukciou navrhovaného nábytku. Náš ateliér bol na šiestom poschodi na konci dlhej chodby. Za oknami sa zrazu objavil dym. Bolo ho ctiť aj dnu. "Zase niečo izolujú, kto tu môže pokojne pracovať?" povedal kolega a pracovali sme ďalej. Až keď sme v blízkosti počuli signály požiarických áut nám došlo, že niečo nie je v poriadku. Vybehli sme cez spojovaci chodbičku na chodbu, ale hned sme bežali späť. Chodba bola plná dymu a prebehnutú ťhou ku schodištu a výťahom bolo nemožné. Jedinou schodnou cestou bolo dostať sa oknom na strechu vedľajšieho krídla budovy. Tak sme aj urobili. Dole v parku pred budovou sme videli požiarikov a zhromažďujúci sa dav zvedavcov. Upierali zrak na nás. Žeby sme boli jediní, kto zostal v tak obrovskej stavbe? Len my dvaja sme nepočuli varovanie, že horí? Kolegynia zdola kričala niečo také, akože máme počkať, že ide pre nás požiarik. (On vraj naozaj dvakrát vybehol tých šesť poschodi, ale čo z toho, keď nás nenašiel). A tak sme čakali a uvažovali, čo ak sa bude požiar šíriť ďalej. Na streche neboľo zle, ale čo ak začne horieť aj tá? Zliezať po slnolamoch? To by bol veru kaskadérsky kúsok a nám bolo jasné, že na to nemáme silu ani odvahu. A tak sme len čakali.

Po nejakej dobe prestali pracovať čerpadlá, dym sa strácal a my sme boli radi, že oheň je pravdepodobne zlikvidovaný. Vrátili sme sa do ateliéru, obliekli vetrovky a ešte zadymeným schodištom bežali z budovy von. Keď sme vychádzali (ja v bielej čiapke len trochu špinavej od sadzí), cítili sme sa trochu ako hrdinovia. Bolo by však po našom hrdinstve, ak by sa nenašli tí, ktorí s ohňom naozaj zápasili a premohli ho. Pri obede v jedálni bolo potom veselo a mali sme o čom rozprávať: Škody neboli veľké (pri zváraní sa v suteréne vzniel polystyrén) a nedošlo k nijakému úrazu. Po čase sa na všetko zabudlo.

Ja som však bohatší o jednu poučnú skúsenosť. Aj ľudský život je vlastne jeden veľký labyrint. Orientovať sa v ňom nie je vobec jednoduché. A čo keby raz... Na čo myslím? No na situáciu, kedy nebude úniku. Úniku pred niečím zlým, čoho sa človek bojí už keď si na to len pomyslí. Napríklad nevyliečiteľná choroba, ťažký úraz alebo čosi také, za čím nasleduje smrť! Nech to nevyznie ako hrdinstvo, ale na tej streche som sa v duchu modlil a mal pokoj skrze vieri, že je so mnou Pán Ježiš. Ale čo môj kolega? Bol nervózny, vyslovoval rôzne obavy a dokonca používal hrubé výrazy. O čo alebo vlastne o koho sa mohol vtedy oprieť? O svoje akademické tituly, postavenie vedúceho, nový dom a auto? To vtedy všetko mal. Ale k čomu mu to v danej chvíli bolo? Kto z nás dvoch mal vlastne viac? Ak by sme sa vtedy z budovy nedostali živí a v tom vzťahu k Bohu, aký sme mali, kto z nás by bol na tom lepšie?

On či ja? Ja "len" so svojou často posmievanou vierou v Syna Božieho a on s vierou v seba a svoje (čo plne uznávam) oveľa väčšie schopnosti? Boh o tom hovorí viac než jednoznačne: "Kto verí v Syna, má večný život, ale kto nie je vo viere poslušný Synovi, neuzrie života, ale hnev Boží zostáva na ňom." (J 3,36) Prečo je tu taký dôraz položený na Syna - Pána Ježiša Krista a na našu vieri v Noho? To preto, lebo On prišiel v dobe akútneho nebezpečenstva na našu zem, aby tu podstúpil nesmierne ťažký zápas o našu záchranu. Boh ho poslal ako jediného schopného Záchrancu. Bojoval naozaj hrdinsky a prechádzal na Golgotu ohňom Božieho súdu a trestu za nás. Za cenu vyliatia svojej krvi a zmarenia seba

dal nám ľuďom možnosť uniknúť pávave Božieho hnevu. A prečo je potrebná naša viera? Lebo my by sme nemohli nikdy uniknúť a zachrániť sa pred Božou spravodlivosťou. To jediné, čo môže človek urobiť vo svoj prospech je veriť v Záchrancu.

A tak, ako sme vtedy vyšli z budovy zachránení, môže vo viere v svojho osobného Spasiteľa vykročiť k novému - večnému životu každý. Pri požiari nebola pre záchranu rozhodujúca viera. Boli sme bez rozdielu zachráneni obaja. Budeme aj pre večnosť, kde je viera podmienkou danou Bohom? To záleží na kolegovi.

A pokial sa jedná o tvoju záchranu, záleží to na tebe.

va

Zaujímavosti

V jeseni 1992 sa konala veľká evanjelizácia Billyho Grahama v Moskve. Je všeobecne známe, že v krajinách bývalého Sovietskeho zväzu je veľký hlad po evanjeliu. V prvý večer, keď bolo vyhlásenie zhromaždenie iba pre veriacich, prišlo na jeden z moskovských štadiónov viac ako 30 000 ľudí. V druhý večer ich už bolo vyše 50 000. A na tretí takmer 75 000. Viac ako 30 000 sa verejne rozhodlo pre nasledovanie Pána Ježiša. Na tridsiatich nových miestach v Moskve vznikli nové kresťanské zbory. Je to div Božej milosti a lásky. Modlím sa, aby bola požehnaná služba Billyho Grahama aj v marci 1993 v Essene a spolu s ňou aj v našich krajinách. Veľmi potrebujeme duchovné rozvláženie a nové obrátenia.

* * *

Nedávno som hovoril po koncerte vo Viedni s hlavnou predstaviteľkou rockovej opery Evanjelium o Márii, s Máriou Eliášovou z bratislavskej Novej scény. Zaujímalo ma, či verí v Boha a čo jej viera prináša. Hrdo sa k vieri prihlásila a zdôraznila, že nepošľavila ani v rokoch totality. Podobne sa k vieri priznala i pani Mária Schweighofferová z tej istej scény, jedna z našich najlepších umelký operety. Nuž, sme radi, že aj v týchto kruhoch je zvesť evanjelia blízka. Už si len želáme, aby to bolo naozaj a so všetkými dôsledkami. Títo ľudia môžu mnoho urobiť na poli nových narodení a nových nádejí pre naše národy.

* * *

Počas služobnej návštevy Staréj Turej sme si nenechali ujsť príležitosť navštíviť pamätnú izbu sestier Royových na evanjelickej fare. Milý brat Michal Slavka nám ochotne poukazoval pamiatky po týchto vzácných sestrach Márii a Kristíne. Pochopiteľne viac priestoru dostáva spisovateľka Kristína Royová. Môlokto vie, že je najprekladanejšou slovenskou spisovateľkou. Jej diela boli a sú prekladané do vyše sedemdesiatich jazykov. Radá čítala najmä Božie Slovo. Bibliu prečítala celú 49 ráz. Pri päťdesiatom čítaní, už nového prekladu svojho niekdajšieho žiaka z nedeľnej školy prof. Roháčku, na Vianoce r. 1936, bola odvolaná do nebeskej vlasti. Na oznamení o jej smrti nie je žiadny čierny rám. Je to akoby svadobné, radostné oznamenie, že sa splnila jej túžba... jk

Normální křesťanský život

Následující dva příspěvky nemají vlastně nic společného kromě jediné věci: abychom nezapomínali na to, že jsme také lidmi. Především lidmi. Nevyměnili jsme starého člověka za náboženství, nýbrž za Život. První se týká pravidel slušného chování. Nepřecházejme mlčením, pokud je někdo neovládá. Příliš často se vzájemně navštěvujeme a mnohdy si vědom či nevědom ztrpčujeme život. Následující zásady byly předloženy účastníkům letní biblické školy v Helleinu (Rakousko), byly roznoseny pro každého účastníka a některé body byly ještě zvlášť zopakovány při shromáždění. Umožňují nám tak trochu pohled do srdečné a otevřené atmosféry, panující mezi rakouskými křesťany. Druhý příspěvek je sbírkou cenných rad pro manželky nevěřících mužů. A nejen pro ně. Obecně jsou tyto postřehy platné pro náš styk s nevěřícím světem vůbec. Jsem rád, že jsem se letos mohl ve Velharticích účastnit tábora, kde jsme se učili být lidmi. Lidmi, kteří se mají rádi. Doufejme, že dnes už z toho není jen matná vzpomínka na něco, co normálně nefunguje.

• Jak se slušně chovat?

Host ubytovaný v domácnosti.

(Poznámka: Hosté biblické školy byli ubytováni v rodinách místních věřících.)

1. Sděl svému hostiteli, kdy a jakým způsobem přijedeš. Pokud jedeš delší cestu rychlým, udej příjezd. (Pokud přijetí, udej letiště, linku, číslo letu a přilet.)
2. Nepřivázej další osoby, které nebyly pozvány.
3. Seznam se s chodem domácnosti hostitelovy rodiny a přizpůsob se mu. Snaž se být co nejvíce nenápadný a ohleduplný - při použití koupelny, v příchodu ke stolu, k odchodu na lože apod.
4. Vyčisti umyvadlo, vanu nebo sprchu po každém použití.
5. Nepoužívej bez dovolení věci jako je např. zubní pasta apod.
6. Pokud potřebuješ použít telefon, dovol se. Telefonní hovory zaplat.
7. Ráno si uklid postel a udržuj pokoj v čistotě.
8. Pomoz v domácnosti.
9. Poděkuji svým hostitelům dřív, než je opustíš, a nezapomeň poslat z domova děkovný dopis za jejich pohostinnost.

U stolu

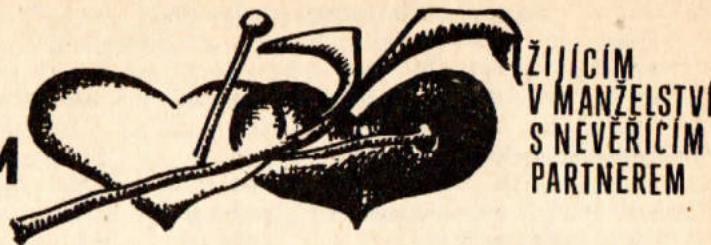
1. Nesedej si dřív, než ti někdo z hostitelů nepřidělí místo. Pomoz ženě po pravé straně, aby mohla zajmout místo (pokud nesedí vedle svého manžela z druhé strany).
2. Nezačínej jíst dřív než hostitel. Týká se všech podávaných chodů.
3. Dbej na to, aby se dostalo na všechny. Nesnaž se nabírat ze všech mís najednou.

4. Pokud hostitel při jídle pobízí, chovej se zdrženlivě.
5. Vyvaruj se konverzačním tématům, která jsou při jídle nevhodná.
6. Neroztahuji se na stole a buď vůbec co nejméně nápadný ve svých projevech.
7. Svou chuť k jídlu drž na uzdě. Bér si takové porce, aby se najedli i ostatní.

Všeobecné zásady

1. Pomoz ženám (a především své vlastní manželce) nastoupit do auta a vystoupit z něho, otvíráj a zavíraj dveře.
  2. Jde-li skupina nebo dvojice po chodníku, jsou to vždy muži, kteří jdou nejbližše okraji vozovky.
  3. Dodržuj smluvěné časy. Pokud se omylem přehlédneš a zjistíš, že máš zpoždění - zavolej.
  4. Pokud si vypůjčíš auto, vracej je vždy s plnou nádrží i s olejem.
  5. Buď všímavý k různým místním kulturním či sociálním zvyklostem a maximálně přizpůsobivý zejména v otázce oblékání.
  6. Starej se o to, aby neznámí hosté byli představeni.
  7. Pokud jsi představen muži, podej mu ruku. Pokud ženě, dávej jí ruku až tehdy, jestliže to učiní ona.
  8. Muž by neměl nikdy sedět, pokud mluví se ženou, která stojí. Podobné pravidlo se týká i starší osoby.
  9. Nevstupuj do rozhovoru jiných osob. Neruš nikoho, kdo čte či je zjevně velmi zaměstnán.
  10. Nevstupuj do místnosti, pokud je modlitební ztištění nebo čtení Písma.
  11. Pokud máš rýmu, nepopotahuji a neváhej použít kapesník.
  12. Nos příjemný a čistý oděv. Buď v tom příkladem. Zapamatuj si, co řekl Oswald Chambers: "Nepořádanost je urážkou Ducha svatého."
  13. Pokus se neunávovat neustálým mluvením a naslouchej - budeš udělen, čemu všemu se můžeš naučit.
  14. Zaujmí místo služebná. Buď pozorný a hledej způsob, jak sloužit druhým - pokud se ti to podaří, nedělej kolem toho zbytečný rozruch.
  15. Zeptáš-li se někoho, jestli by s tebou šel do restaurace, znamená to, že účet platíš ty! Ale i v opačném případě pamatuji na to, že lepší je dávat než brát.
  16. Jsi-li ve společnosti, nečti si nebo se jiným způsobem neodděluj, lidé pak mají dojem, že tě nezájmají.
  17. V domově hostitele nestrkej nos, kam nemáš - do korespondence, zásuvek a skříní, které ti hostitelé nedali k dispozici.
  18. Pokud jsi nucen opustit společnost dřív, rozluč se, aniž bys zmizel bez vysvětlení.
  19. Za dárky děkuji ihned. Dopisy raději využij jako příležitost k duchovní službě adresátovi.
  20. Zabraň tělesnému pachu (včetně zápachu z úst!). Používej běžné kosmetické prostředky. Čisti si pravidelně zuby.
- (Poznámka redakce: *Zdají se vám tyto body samozřejmé? Pak je vše v pořádku. Pokud ale cítíme, že něco není v pořádku, měli bychom na sobě trochu zpracovat - "špatná společnost kazí dobré mravy" (1K 15,33 - ekum.).*)

RADY ŽENÁM

ŽIJÍCÍM
V MANŽELSTVÍ
S NEVĚŘÍCÍM
PARTNEREM

1. Nechť ho změnit za každou cenu. Měj ho ráda takového, jaký je. Sotva lze koho donutit ke změně jakoukoliv formou nátlaku. Změnu lze očekávat spíše tehdy, změnší se ty sama ve vztahu k němu. Úkolem ženy je učinit svého partnera šťastným. A naopak úkolem Božím je učinit ho svatým.
2. Nemluv příliš mnoho. Je to rada apoštola Petra ženám, aby své nevěřící muže získávaly svým životem pro Pána "bez slov" (1Pt 3, 1). Aby žily, místo aby kázaly.
3. Nenech se překvapit ničím, co tvůj muž podnikne proti tvé víře. Život věřícího je spojen s protivenstvím, to je slovo Písma (J 15,20). Při četbě Nového zákona odhalíš mnohá zaslíbení, která platí ve spojení s utrpením pro jméno Kristovo. Následuj svého Pána i v tom.
4. Přestaň se litovat. Neprožíváš nic mimořádného, mnoho žen mělo nevěřící partnery. Uvědom si, že tě Pán Ježíš miluje a je stále s tebou. Nejsi přece sama, chodíš s Pámem. Vzpomeň si na první křesťany, kteří "se radovali z té cti, že směli pro to jméno trpět pohanění" (Sk 5,41).
5. Nesmíš dát najevo, že tví věřící přátelé pro tebe znamenají více než tvůj muž. Pokud večer co večer zůstává sám, nemůže být tvůj muž získán pro evangelium. Nelze zanedbávat domácnost, pořádek, hospodaření ani vlastní zevnějšek. Nelze ani doneko-nečna hartusit a nervózně lomit rukama.

Co můžeš pro svého muže udělat pozitivního?

1. Věř Bohu a vytřevej ve víře. V Žalmu 42 zaznívá dvakrát stejná otázka: Proč se tak rmoutíš, má duše? A na tu otázku zaznívá dvakrát stejná odpověď: Čekej na Boha. Vytřevej. To však znamená zápasit, nepolevovat, modlit se za svého muže a za příležitost účinného svědectví pro něj. Kdo očekává na Boha, nebude zklamán.
2. Denně čti Bibli. Přemýšlej o Bohu, o tom, co od tebe očekává, o jeho zaslíbeních.
3. Pros jej, aby brzy vyslyšel tvé modlitby. Je dobré, aby tvůj muž uvěřil dříve, než vaše děti začnou dospívat. Vliv dvou věřících manželů na výchovu dětí představuje zcela jinou kvalitu než vliv pouze věřící matky.
4. Nezapomínej, že nemůžeš vyvijet na svého muže nátlak, aby přijal Pána Ježíše. Můžeš však prosit Boha, aby se o to postaral.
5. Usiluj o osobní duchovní růst v době, kdy "čekáš" na svého muže. Takové čekání může být dlouhé. Znám případy, kdy žena čekala čtyři roky, v jiném deset let. Nebo také 28 let.
6. Uvědom si, tvůj muž je Bohem milován zdůsobem, který přesahuje tvé možnosti chápání. Chce mnohem víc než ty, aby se obrátil.

7. Věnuj pozornost svému muži. Vyslechni ho. Muže velice ponížuje, pokud nevěnuje pozornost tomu, co říká. Pokud ho takto znevažuješ, stavíš ho proti sobě. Nauč se mu naslouchat, totéž pak můžeš očekávat od něj.
8. Oceňuj všechno, co dělá dobré. Měl by vědět, že si vážíš jeho práce a všeho, co dělá pro rodinu. Zbytečná kritika působí naopak ničivě.
9. Říkej svému muži, že ho miluješ, a ukazuj mu svou lásku. To je možné i tak, že zůstaneš doma a vynecháš sesterskou hodinu. Uvař mu jeho oblíbené jídlo. Manžel by měl vědět, že jsi ráda, když je doma klid. Vyjdí mu vstříc, pokud se dožaduje něžnosti. Nepoužívej klasických výmluv typu: "Jsem unavená", "bolí mě hlava". Bible říká, že tvé tělo ti už nepatří (1K 7,4), není možné se tedy svému manželovi bezdůvodně odpírat (1K 7,5). Sex je legitimní součástí manželství. To říká Písmo. Chladné chování ženy nemůže získat muže pro evangelium.
10. Pros Boha o moudrost. Vedle učení Bible existuje mnoho pravidel a čistě lidských konvencí. Některé ženy jsou přesvědčeny, že musí být neustále ve shromáždění. První církve pravděpodobně neznaла nic z různých typů pravidelných a příležitostních akcí sboru. Pokud ti tvůj muž nebrání, abys pravidelně chodila na bohoslužbu, využij toho. Ale pokud žádá, abys své návštěvy sboru omezila, nepovažuj to za katastrofu. Kdo má Bibli, nemůže duchovně vyhladovět. Kromě toho existuje spousta literatury, která Bibli zprístupňuje. Někdy je výhodné chodit na skupinku v době, kdy je muž v práci, nebo ve stejné době zvát věřící domů k sobě (ale i zde je třeba moudrosti - nemusíš tomu tak být vždycky!) Konečně je možné se i modlit - všude a stále.
11. Pros Boha, aby tě vyučil, jakým způsobem se má naplnit oddíl Písma v 1Pt 3,1-6 ve tvém životě. Nech se vyučit v "tichosti a dobrötě", to totiž ženu zdobí nejvíce a pro muže to může být účinné svědectví.
12. Zabývej se vlastnostmi Boží lásky (1K 13) a ovocem Ducha svatého (Ga 5,22-23) a společně na Boha, že tyto věci se ve tvém životě projeví.
13. Pokud tvůj muž zaregistrouje ve tvém životě pozitivní změnu, děkuj za to Bohu, nikoli vlastním schopnostem.
14. Dokazuj, že život křesťana je radostnou záležitostí. To je nejlepší reklama. Být křesťanem, který žije Božím slovem, činí Boží vůli a počítá s Boží moudrostí danou skrze Ducha svatého. Brzy potom zjistíš, že život s nevěřícím partnerem není ani tak hrozný jako dříve. Svědectví takového života vede tvého muže ke Kristu.

(Podle časopisu Herold seines Kommens 36/9 - přel. M.Skořepa)

V Koreji ohlášené proroctví "mladého proroka" Bang-ik Ha o zániku světa, ohlášené na 28. října 1992, se obrátilo proti křesťanům. Johanna Malpricht popisuje případ mladé křesťanky, kterou chléjí rodiče na základě tohoto proroctví o konci světa zavrhnout. Mnoho lidí opustilo své pracoviště a školy, aby se mohli připravit na konec světa. V národu panuje velká nejistota a existuje reálné nebezpečí paušálního zavržení křesťanské víry.

Podle Offene Türen 1/93

Milá Eva,

prepáč mi prosím Ča, že som Ti tak dlho neodpovedala na Tvoj posledný list, no veľmi často myslím na Teba a priznám sa Ti, že práve dnešný prežitok ma vyburcoval k tomu, aby som Ti konečne odpísala.

Vieš, Eva, práve som prišla zo zhromaždenia a z mysle sa mi vynárajú spomienky na nás spoločný novoročný rozhovor. Nie, nemôžem zabudnúť na Tvoje slzy, ktoré Ti zasievali tvár, keď si mi rozprávala, ako si chcela pri Pánových nohách a v obecenstve s veriacimi prežiť záver stareho roka. Akо si túžila po odpočinutí duše pod zvukom Božieho Slova, ako si chcela rozdať i prijať lásku, ktorou svoje deti obdarúva Pán, no v kázni si si vypočula iba výčitky na adresu tých, ktorí zostali doma s vlastnou, či televíznou zábavou. (Ale ved' to je tak trocha naša chronická choroba hovoriť o tých, čo nie sú medzi nami.) Dnes sa Ti však priznám, že som bola rada, že si z tohto zhromaždenia odchádzala uplakaná. Keďby si neplakala, vedela by som, že si povrchná a že Tvoje srdce stvrdlo vedomím, že si predsa len lepšia ako ti, čo neprišli. Ja ale viem, že chceš žiť v Božej milosti a preto sa Satanovi nepodarilo naplniť Tvoje srdce touto pýchou. Nezabudla si, že milosť je len pre pokorných. Za túto malú lekciu som Ti nesmierne vdľačná, pretože - ako som Ti už v úvode napísala - ja som tiež práve prišla zo zhromaždenia. Vieš, veľmi som sa naň tešila, pretože som túžila po oáze pre moju dušu. Pred tým však musím zvládnut' unaháňaný rituál príprav, aby sme stihli načas obed, aby deti boli patrične oblečené, aby moje neposedné dieťa malo tichú zábavu a vydržalo dve hodinky v tichosti, ved' to sama poznáš...

Ty už určite tušíš, prečo moje spomienky patria Tebe a Tvojmu zážitku. Áno, zažila som čosi podobné. Brat vystúpil a tu spomínana téma. A opäť na adresu tých, čo neradi či zriedkavo chodia do zhromaždenia! No uváž! Ved' tam boli i také, čo hodinu i dve cestovali na to zhromaždenie vlakom, a tu dlhých a dnes už aj drahých dvadsať minút počúvali o tom, že sa do zhromaždenia chodit patrí a má. A priznám sa Ti, že mi bolo ľúto i tých, ktorí prichádzajú iba raz za čas. My o nich radi hovoríme ako o 'sviatočných kresťanoch'. Áno, je mi ich ľúto, že sú toľko rokov iba občasnými návštěvníkmi, nuž ale ak je viera z počitia a počutie skrze Božie Slovo, ako majú Božie Slovo počuť, ak v zhromaždení znie iba ľudské?

Milá Eva, zostáva mi len veriť, že jeho manželka bola pozornou poslucháčkou a že si splní svoju úlohu pomocníčky, ktorá je jej Pánom daná. Verím, že mu nebude vytýkať neutiahnutý uzol na kravate, či nedopnuté sako, ale že mu povie, ako jeho slovo naplnilo mnohé srdcia trpkostou a smútkom, hoci tak veľmi chceli Pána oslavovať a byť mu blízko. S touto trpkostou som odchádzala i ja. Viem, že ju musím vyznať pred Pánom, ved' ju nechcem nosiť, nechcem s ňou žiť, i brata si chcem nadalej cítiť ako Pánovo vykúpené dieťa. No priznám sa Ti, že na tú nedelu naozaj nespomínam rada.

Nech Pán zehná Tvoju rodinku.

Tvoja Jana.

NOVÉ PŘIKÁZÁNÍ do nového roku milosti?

Učedníkum dlouho zůstával cizím DUCH JEJICH PÁNA, když ještě po Jeho slavném zmrtvýchvstání - triumfem nad smrtí, hrobem a peklem lidské beznaděje - se učedníci především zabývali otázkou "napravení království izraelského" v té jejich současnosti! (Sk 1,6) Ano, to je pro ně nejdůležitější aktuální problém: národotvůrctví, osobní prestiž, "tržní ekonomika" a "prosperita", politika, hmotné a sobecké rodinné zájmy!? Jak láskyplně MNE a každého z NÁS odvádí Pán od našich denních pozemských zájmů a ustavičného nepokoje svým:

"Neníš vaše věc znáti časy neb příhodnosti časů, kteréž Otec v moci své položil, ale přijmete moc Ducha svatého přicházejícího na vás a budete MI SVĚDKOVÉ..." "ve vlastní rodině", "ve svém nejbližším okolí, kde vás dobře znají", "od všech vašich bližních až k těm nejvzdálenějším"... (Sk 1,6-12!)

Ale PRAVÝ SVĚDEK přece nemůže být bez PRAVÉHO SVĚDECSTVÍ NOVÉHO PŘIKÁZÁNÍ SVÉHO PÁNA - J 13,34-35?! Cožpak nám nezní to staré přikázání v Pánu Ježíši vždy nově, když ti staří tehdy nepochopili, že se celý zákon právě V NĚM UZAVÍRÁ? (1K 13; 1J 3,18; 4,7-12. 16-21)

Ale pravý svědek s pravým svědecstvím nespí, ale BDÍ - ne jako ten horlivý "milovník starý Petr", ktorý prospal i tu jedinečnou HORU PROMĚNĚNÍ, natož i tu mnohem vzácnější zahradu v GETSEMANE, právě tak jako my všichni ostatní... Jak vzácný je ten "kohoutí zpěv" v našem srdci a ten nás "petrovský hořký pláč" s oním Pánovým řešením "sladkovodních břehů" Genezaretského jezera! A pravého pastýřství LÁSKY! (J 10,14-15)

Ale pravý svědek s pravým svědecstvím OTVÍRÁNÍ DVEŘÍ a LIDSKÝCH SRDCÍ PRO PÁNA JEŽÍŠE KRISTA musí být právě tak STŘÍZLIVÝ - plný Božího slova LÁSKY K PRAVDĚ v aktuální době stále mocnějšího "dla podvodu ANDĚLA SVĚTLOSTI"! On je též "plný poutavých slov", ale ne ZDRAVÝCH, pouze "PRAVDĚPODOBNÝCH ŘEČÍ"! (1Te 5,1-8; 2Te 2,8-12; Ef 5,6; 1K 15,33) Nebezpečných polopravd.

Což nevidíme, jak blízko je nám Pán ve svém příchodu pro ty, které "milovav, až do konce je miluje"? (Sk 1,11-12) S novým přikázáním Pána v novém roce milosti v duchu přání Efezským 3,14-21 pro všechny svaté a věrné v Kristu Ježíši na všelikém místě zdraví

Vaše redakce nově upraveného "ŽIVÉHO SLOVA"

OSOBNOSTI BRATSKÉHO HNUTIA

Henry Craik (1805-1866)

Henry Craik (krajek) pochádzal zo Škótska. Študoval na univerzite v St. Andrews, kde ako študent vynikal znalosťou biblických rečí v latinčine. Znepokojenie nad vlastnou dušou ho už vtedy vedlo nielen k obráteniu, ale i k zasväteniu života Kristovi.

V roku 1826 prišiel do domu A. N. Grovessa v Exeteri ako súkromný učiteľ jeho synov. U neho videl príklad opravdivého kresťanského života, ktorým bol nadchnutý. Po odchode Grovesovec do Bagdadu v roku 1829 prijal ho bohatý John Synge v Teignmonthe za vychovávateľa svojich detí. Financoval i vydanie jeho vedeckého diela "Principia hebraica".

V roku 1831 sa H. Craik stal kazateľom baptistického zboru v Shaldone. V tomto roku sa i oženil, ale už o pol roka jeho milovaná manželka zosnula. Popri kazateľskej a pastierskej práci Craik pokračoval vo svojom nesmierne napnutom programe biblického štúdia.

V Teignmonthe sa v roku 1829 nečakane stretol a zoznámil s Georgom Müllerom. Z tohto stretnutia vzišlo vrelé priateľstvo a spolupráca, ktoré trvali až do Craikovej smrti. V roku 1832 pozvali Craika kázať do malého zboru nezávislých kresťanov v modlitebni Gideon v Bristole. Svojimi kázňami uchvátil poslucháčov. Pre veľký záujem modlitebňa pre nich nestačila. Craik si povolal na pomoc G. Müllera. Obaja potom striedavo kázali v modlitebniach Gideon a Bethesda. Za dva roky vzrástol počet návštěvníkov o 200. V Bethesda uskutočnili Craik s Müllerom ideál kresťanského zboru, ako ho poznali z písma Nového zákona: so staršími, Pánovou pamiatkou každú nedelu, voľnosťou pôsobenia Svätého Ducha a dobrovoľnou podporou Božieho diela a ďalšími znakmi bratského hnutia. Obaja sa zriekli pevného kazateľského platu a žili v úplnej závislosti na Bohu z dobrovoľnej podpory jeho ľudu. Ďaľšie o ich spoločnej činnosti v Bristole bude uvedené v článku o G. Müllerovi.

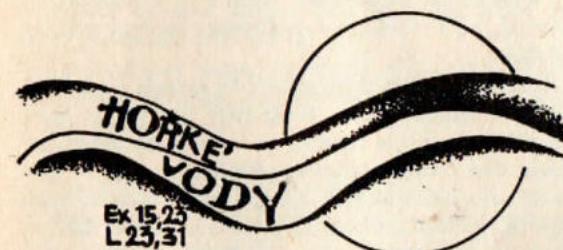
Neskôr sa H. Craik druhý raz oženil. V tomto manželstve zomrelo Craikovcom postupne päť detí. Ani takáto nesmierne ťažká skúška nezlamila u tohto muža detinskú dôveru v Boha a neoslabila jeho lásku k ľuďom.

Vzdelaný a skúsený kresťan z popredného (nie bratského) zboru v Londýne naznamenal takéto svedectvo o kazateľskej službe Henryho Craika: "...Jeho výklad Písma bol pre mňa novou črtou velebenia. Bol jadrný a výživný. Zmysel čítaného oddielu, ktorý z neho vyviedol, bol taký, aký som nikdy nepočul. Bol som naozaj sýtený na zelených pažitiach. Dr. Maclaren z Manchesteru je jediný muž, ktorého viem porovnať s pánom Craikom. Jeho znalosť pôvodných jazykov Písma ďaleko prevyšovala znalosť väčšiny učených mu-

žov a jeho vhlásanie sa do zmyslu Písma tiež. Považoval som si za veľkú prednosť počúvať takého muža. 'Prídeš znova', povedal som si a prichádzal som zas a zas a nešiel som nikde inde, keď som bol v Bristole. Bolo to pre mňa ako druhé obrátenie. Teraz som počúval jasné evanjelium, ktorému som mohol rozumieť, Biblia sa mi stala novou knihou..."

Henry Craik bol muž s neotrasiteľnou dôverou v Boha, vrúcnou láskou k Panovi Ježišovi, s vysokým biblickým a klasickým vzdelaním a zároveň so skromným a láskavým správaním sa k ľuďom. V tom zanechal krásny, nasledovaniahonodný príklad mladým i starším kresťanom - i nám. Nasledujme ho aj my v čom môžeme!

pripr. jh

Ó, vy hořké slzy
plné octa - žluči
moje vody slané ...
nelze Pánu žítí
v poušti nepoddané?

Hořké slzy srdce
kdo z nich může pití
- duše unavené -
nalézt sladkost sily
mé olivy - plané?

Hořká potu krupěj
práce bez ustání
vysušené tváře ...
přijmeš skývu hořkou
v noci beze záře?

Když sám jsem pozbyl sil
bych žízeň uhasil
schnul v poušti bezbráhě
jen hořké vody pil
hlad pískem nasylil ...
TYS ukázal mi zas -
jsa vždycky plný krás
v své lásce bezedné
bych v téžem moh' být -
SVÉ DŘEVO ZELENÉ -
JÍM HOŘKOST OSLADIT!

(2M 15,23-25, L 23,31)

kk

Spásný Egypt také
poznamenal v hrncích -
k otroctví mne nutě ...
našel svobodu jsem
v moři rudém - krutě?

Nakrátko jen plesámk
u vod hořkých žízně
ve okovech pouště ...
Egyptanů studnic
vzpomínaje ještě?

Vy - pustiny zemské
zadávené žízní
přízraky jen máte ...
prchavých svých oáz
trýzní nezaváte!

Vaše vody hořké
ohněm oklamání
na jazyku pálf ...
není ve vás slova
zdobeného soli!

Přečetli jsme za vás

Uta Ranke-Heinemann "Ne a Amen", úvod k pochybnostem víry

Esen (dpa). U tolik diskutované katolické teoložky Uty Ranke-Heinemannové není ani stopy po únavě. "Budu přednášet, dokud nezemřu", říká dcera zemřelého bývalého spolkového prezidenta Gustava Heinemanna, která slaví své 65. narozeniny, v rozhovoru pro dpa. V den svých narozenin chce tato vědecká pracovnice, která v roce 1953 přestoupila na katolickou víru a o 17 let později byla jmenována jako první žena na světě profesorkou katolické teologie, být buď v Drážďanech anebo ještě na knižním veletrhu ve Frankfurtu.

Ve Frankfurtu se právě uvádí její nová kniha "Ne a Amen", úvod k pochybnostem víry", která vyšla v srpnu. "Je to sadismus, věřit v peklo, je to katovská teologie věřit ve vykoupení skrze krev," říká tato teoložka.

Mnozí lidé se udržují v kondici různými a svěžími projevy. Ale to, co tato žena předkládá, není ani různé ani svěží, ale je to rouhání. Jak se někdo může nazývat teologem a přitom pronést něco podobného o tom, co je jiným svaté, to je vpravdě zahalenou nejhubeším údajně psychologickým tajemstvím anebo vlastními potlačenstvími. Kde se věra z člověka v bezbožném světě ještě navíc odčerpává dokonce teology, tam se opravdu může uvádět k pochybnostem víry. Tam, kde Bůh a Boží Syn hovoří o peklu a zatracení, kde pro křesťany existuje vykoupení a spásy jen v krvi Božího beránka, tam člověk právě tuto skutečnost označuje jako sadismus (= anomální uspokojení pudlů trápením partnera, tolík Dudenlexikon). Může "člověk hřicha" mluvit vlastně ještě hůř?

Kritika Bible teď už i v Biblích pro děti?

Rodiče by se měli před nákupem dětské Bible přesvědčit, že toto vydání nepředává křesťanské poselství zkresleně. Tak to doporučuje badenský evangelický časopis "Hoffen und Handeln". V příspěvku "Kritika Bible teď už i v Biblích pro děti" se představuje revizované vydání dětské Bible od Anny de Vries (Friedrich Bahn Verlag/Konstanz). Ve srovnání se staršími vydáním obsahuje zkrácení, zkreslení a tendenční škrtý, píše farář Martin Kugele. Tak je vymazán biblický obraz člověka, podle něhož je člověk "zlý od mladosti" (1M 6,5) z nového vydání. Důsledky následují: Hřich a vina odpadají právě tak jako obraz Boha jako soudce. Také původně zachované vysvětljení ukřižování Pána Ježíše jakož i výroky o vzkříšení a o Duchu svatém padly za oběť červené tuže cenzora. Kugele - také mluvčí evangelické aliance pro Bibli a vyznání v Badenu, říká: "Je to nebezpečné, předávat takové zkrácené softevangelium nastupující generaci, která nedorostla antikrystovskému svodu a pokušením." (idea)

Smíme tímto konstatováním varovat? Neměli bychom brát na lehkou váhu to, co říkají Boží lidé na toto téma. Jde mnohdy jen o těžko rozpoznatelnou změnu křesťanského poselství. Dojde k ní často i jen vypuštěním či přereformulováním, i když se mnohdy záměr popírá.

Prognostik: Bez křesťanských hodnot není budoucností.

Křesťané by se měli po krimiserádce očistit v modlitbě.

Bez křesťanských hodnot nemůže moderní společnost přežít. Potřebuje "Návrat k Bohu". Tento názor zastává prognostik prof. Johann Millendorfer (Mödling u Vídně) na synodu bavorského děkanského okresu Lohr u Würzburgu. Millendorfer řekl, že mnoho lidí

dnes žije bez orientace. Touží po nosné naději. Právě mezi vůdčími silami panuje "velký hlad po Božím slově". V Bibli by mohli nalézt vůdčí linie, třeba k otázce správného vůdčího stylu. I odpovědné zacházení s přírodou je možné jen na křesťanské bázi, prohlásil Millendorfer. Jen kdyby se šlo k "vnitřním problémům" člověka, bylo by možno řešit i vnější problémy. Millendorfer kritizoval také násilí v televizi. Křesťané by se měli po takových filmech "očistit" od dojmů modlitbou. (idea)

Považuji výroky tohoto muže za velmi podivuhodné. Samozřejmě jsou zcela správné a plně s nimi souhlasím. Ale co mne udivuje, že pocházejí z úst člověka, který vlastně v očích lidí není povolen k podobným řečem. Proto jsem za ně nesmírně vděčný.

Nejprve musí být v pořádku nitro, říká, dříve než lze dát do pořádku okolní svět. Není právě toto jádrem poselství evangelia?

Nejprve návrat k Bohu, k Spasiteli Ježíši Kristu, teprve pak se vytváří základna pro řešení mnoha vnějších otázek?

A pro takto se tázající lidi máme nyní správnou nabídku. Využijme proto čas i příležitost a dejme jim Bibli, a k ní svědecství a tak splňme příkaz Páně: Dejte vy jím jistí!

Die Wegweisung 12/92

pripr. tp

Veriaci unikli besneniu tornáda

Washington - Sériu tornád, ktorá cez jeden z novembrových víkendov 1992 zasiahla niekoľko amerických štátov, spôsobila smrť najmenej 24 ľudí. V mestečku Brandon v štáte Mississippi zahynulo 10 osôb, z toho 6 v obytných prívesoch. Požiarnici a pracovníci záchranných čiat používali dvere zdemolovaných domov ako provizórne nosidlá pre prepravu ranených. Ako záhrakom uniklo zraneniu 75 ľudí, ktorí boli na zhromaždení v baptistickej modlitebni vo Woodstocku v štáte Georgia. Poryv tornáda odniesol vežu kostola a odhodil ju do vzdialenosť takmer 200 metrov na cintorín.

Fax k Pánu Bohu?

Niekteror slovenské denníky priniesli v piatok 22.1.1993 zaujímavú správu, že istá inštitúcia v Izraeli priniesla číslo faxu, ktorý má smerovať k Pánu Bohu. Kto chce svoje problémy a prosby k Bohu faxovať, môže tak urobiť kedykoľvek. Čo s tým dalej? Zo správy vyplýva, že zvinuté faxové hárky agentúra ukladá do múru plaču v Jeruzaleme v nádeji, že Pán Boh aj faxu rozumie a zariadi potrebné podľa svojho uváženia.

Nebudeme túto iste zaujímavú správu komentovať, odporúčame však prednášať svoje modlitby k Pánovi z vlastných kolien alebo inak. Bude to rýchlejšie a účinnejšie, ako fax v jeruzalemskom múri nárekov.

Alexandrovci v službách evanjelia

Staršia a stredná generácia si iste добре pamäťajú na Alexandrov súbor piesni a tanecov Sovietskej armády. Občas prichádzali aj k nám, do bývalej ČSSR, hrali a spievali populárne ľudové, no najmä piesne propagujúce ateizmus a komunizmus. Vždy pôsobili mohutným dojmom. Dnes tento súbor spieva kresťanské piesne. Vystúpil počas evanjelizácie Billyho Grahama na jeseň minulého roku v Moskve a mohutne spieval Glory, glo-ry, alleluja...

pripr. jk

Hloupá kláda

Milí přátelé!

Jmenuji se Petr Zym a mám 13 let. A pokud by bylo možné vydat v časopise mé malé svědectví, byl bych velice vděčen vám i našemu Pánu. Toto svědectví napříště tak, jak ho cítím a jak by asi mohlo v tomto časopise vypadat.

Býlo asi 11,30, když jsme byli ve škole v přírodně v Láhačovicích, na malém dětském hřišti. A tehdy se stala ta velká věc. Jedna asi metr dlouhá kláda měla špatně přišroubované konce a "BUM!" - spadla mi na hlavu. Probudil jsem se až v sanitce a v nemocnici. Nebyl čas přemýšlet, co se vlastně stalo. Ležel jsem na lůžku bez jakéhokoliv pohybu. A tehdy přišel ten pravý moment a čas přemýšlet nad Bohem. Je pravda, že už jsem asi 6 let navštěvoval shromáždění v Karviné, ale věřil jsem jen ve svých domněnkách, na modlitbách jsem trávil asi jen 20-25 min. denně a to jsem ještě byl vždy na pochybách o jejich vyslyšení. Ale pak došlo k tomu zvratu v nemocnici ve Zlíně. Najednou jsem necítil bolest ani strach, ale radost v srdci, klid a pohoda. A tehdy jsem se začal opravdově a vroucně modlit. Ležel jsem 4 dny na oddělení, kde jsem byl stále pod kontrolou a pod umělou výživou. Pak mi jedna zdravotní sestra řekla, co mi vlastně je. Mám zlomenou lebku a zvukovod (takže jsem skoro vůbec neslyšel) a poškozené oční nervy (vidím všechno dvakrát - teď už vidím dobře, ale pouze když mám otevřené levé oko, pravé totiž stále utiská směrem k nosu). A pak mi řekla věc, za kterou vděčně děkuji Pánu: "Petr, pár centimetrů vedle a už bys tu ani nemusel ležet!" Potom mi ještě řekla, že mne převezezou do Ostravy na operaci zvukovodu. A to byl pro mne menší šok, který se však ztratil, když za mnou přijela nečekaná návštěva (kromě rodičů přijel můj přítel v Kristu Mirek). Byl jsem vděčný nejen

jemu, ale i Pánu. Mirek mne velmi povzbudil, jak na těle, tak i na duchu.

V tu dobu jsem velice prosil Pána, aby mě nedali na operaci, ale aby mne převezli do Karviné.

Po čtyřech dnech mne přeložili na dětské oddělení intenzívní péče. Tam jsem strávil další čtyři dny, kde po čekajících a konečně už těch "správných" modlitbách přišel pan doktor a řekl slova, za která také velice děkuji Pánu: "Petře, zátra letíš vrtulníkem do Karviné!" Jak obrovská radost proběhla mým srdcem! Děkoval jsem za to. Ale ještě přišla jedna zkouška výry. Ráno totiž přišel pan doktor a říkal, že let je pro silnou mlhu nemožný. Ale Pán Bůh mne opět potěšil a dal mi znát svou lásku. Přišla sestřička a řekla nezapomenutelná slova: "Petře, za hodinu letíš...!"

Při pomyslení na svůj předchozí život jsem si uvědomil, jak obrovská milost je v našem Pánu. Dnes ještě ležím v nemocnici a stále není jisté, jestli půjdu na operaci, ale už je mi to jedno, jsem pevně utvrzen ve víře a našel jsem pravý cíl života. A to vše z milosti Boží, neboť On mi dal tu pravou radost do srdce.

Závěrem bych rád poděkoval všem bratřím a sestrám ze sborů v Karviné a v Českém Těšíně, že na mne myslí na modlitbách. A hlavně Davídkovi G. za pěkné obrázky, které mi nakreslil. Děkuji prostě všem, vás už ve víře pevný

Petr Zym

(Třináctiletý Petr Zym, Na kopci 2080, 734 01 Karviná 7.)

Asi za tři týdny jsme dostali od Petra Zyma další dopis:

Milý bráte v Kristu!

Jistě si vzpomínáte na můj předchozí dopis, ve kterém jsem popisoval svou situaci s tou "Hloupou kládou".

Bůh mě má rád, vím to ne na 100, ale na nekonečno %. Důkazy toho dostávám každou chvíli, ale to není důvod, proč pišu tento dopis. Chtěl jsem napsat v předchozím "článciku" více, ale docházel mi "materiál" na psaní. Zdroveň bych Vám rád poděkoval za velmi povzbuzující dopis. Zítra se dozvím (možná) něco o operaci. Jedu totiž na rentgen hlavy a na ušní vyšetření. A nyní bych vám rád napísal něco jako pokračování předchozího "dílu". A záleží pouze na Vás, uvedete-li ho v časopise Živá slova:

Hloupá kláda 2

Dnes je tomu už 23 dní, co ležím v nemocnici. Je mi podstatně lépe než v prvních dnech po úrazu. Stále ještě musím ležet, i když už mi povolují i krátké sezení (ovšem na posteli)! Prožívám zde krásné chvíle s Pánem. O jedné z nich bych se rád krátce zmínil.

Býlo asi 19 hodin, když jsme zůstali na pokoji dva. Třetí spolupacient se šel dívat na televizi. Radek, který se mnou byl na pokoji, se v rozhovoru (musím přiznat, že se netýkal našeho Pána) najednou odmlčel a pak řekl: "Petr, ty jsi věřící, já to vím,

a ty bys mohl něco vědět o Bohu, že jo!!" Já jsem samozřejmě odpověděl, že ano.

"Petr, věděl bys něco o stvoření světa?" ptal se. A já s Biblí v ruce (ne proto, že bych to nevěděl, ale pro mne to byl menší šok) jsem začal s vyprávěním. Když jsem domluvil, Radek začal znovu: "Mhm, to je zajímavé, a neznás ještě nějaké věci, třeba o Ježíši?" A tak začalo vyprávění o našem Pánu. Když jsem skončil, přišel náš třetí spolupacient. A Radek ze sebe vyhrkl: "Jirko, Péťa mi tu vykládá o Bohu a je to velice zajímavé a hlavně to stvoření světa!" A Jirka hned odpověděl: "Petr, řekni mi taky něco o tom!" A tak jsem začal od počátku: "Na počátku..." (1M 1,1).

Po zopakovaném vyprávění říká Radek Jirkovi: "Zajímavé, že?"

A Jiří odpověděl: "Ano, a Petře, věř taky něco o Noemově arše?" "Ano," odpověděl jsem a začalo nové vyprávění.

Asi v 20,30 jsme naše vyprávění zakončili a "šli" jsme spát. Děkoval jse Pánu za to i za jeho lásku ke mně, protože stačilo pár centimetrů a já už bych nebyl mezi vám, ale před naším Pánem.

Rád bych poděkoval všem bratřím a sestrám, kteří se za mne modlili a mysleli na mne.

Váš Petr Zym.

Poznámka redakce: Libil se vám článek našeho mladého čtenáře? Domníváte se, že jste také prožili zkušenosť, která by mohla potěšit i jiné? Zkuste nám ji poslat.

Moje svědectvo o přijati Pána Ježíša Krista

Zo svojho prežitého života viem, že vždy som sa spoliehala na seba, svoj um, pracovitosť a pevnú vôľu. Chcela som, aby si moje kladné vlastnosti všímali ostatní, aby to bolo ocenené. Vlastne, chcela som sa páčiť ľuďom a tomuto svetu. Snažila som sa robiť dobré skutky a humanistické ideály mi boli blízke. Svoje dve deti soom tiež vychovávala tak, aby žili v súlade s týmito ideálmi. Upozorňovala som ich na nesprávne veci a všemožne som ich pred nimi chránila. Budovala som domov, aby sa v ňom všetci dobre cítili. Samozrejme dalo to zabrániť, aby to človek všetko zvládol. Ale spokojnosť v mojom srdci nebolo.

A tak som si vytýčovala nové úlohy pre seba a pre ostatných. Teraz viem, že to bolo na vyplnenie duchovnej prázdniny. Veď sme stvorení, aby sme žili s Bohom, ale človek vo svojej pýche odmieta tú oporu, lebo to sa považuje za prejav slabosti. Ja som si nepriprúšala také myšlienky. O Bohu a o vieri v Neho som sa od rodičov a v škole nedozvedela. Moje deti od nás tiež nie. Hodilo sa nám, že sa to v socializme "nenosí". A Satan vie, ako má zamestnať naše myšle, naše oči a uši, na to je skutočne majster.

Až prišiel čas, keď sa tie moje hodnoty začali rúcať jedna za druhou. Moje predstavy sa rozchádzali so skutočnosťou a zastihlo ma to nepripravenú. Cítila som, že neuchráni mojich milovaných pred zlom tohto sveta. Že vlastne na to nestacím, aby som mojou vôleou ovplyvňovala ich životy podľa mojich predstáv. Uvedomila som si, aká som slabá a biedna a zúfalá som si. Teraz viem, že tými problémami ma oslovil Boh. Starší syn sa od nás odvrátil po rodičovských radách, dobre mienených, ale zle priatých a začal žiť s dievčaťom, ktoré som si nevedela predstaviť po jeho boku. Spôsob, ako to riešil, sa priečil mojim morálnym zásadám. V tom istom čase mladší syn odišiel na štúdium do Čiech a zostala som sama s manželom, u ktorého som nenachádzala oporu v smútku a žiali. Áno, plakala som nad deťmi, plakala som nad sebou, že vlastne pre mňa všecko skončilo. Aby som vyplnila tú prázdnosť v dome, prišli k nám bývať rodičia. Ale ani to nevyplnilo tú medzeru, ba skôr prinášalo ďalšie problémy. Všetkým nám chýbala pokora a skromnosť. Do toho prišiel úraz mladšieho syna pri cestovaní do školy. Nevýslovne som trpela. Moje kroky viedli do kostola, kde som kľakla na kolená a prosila Boha, aby mi ho zachránil. Áno, a Boh ho zachránil a začali sa diať zvláštne veci so mnou aj s mladším synom. Ten, kto volá a hľadá Boha z úprimného srdca, tomu sa skoro ozve. V tom čase, akoby som sa zastavila a začala rozmyšľať o iných veciach ako sú pozemské marnosti, za ktorými sa človek naháňa a spokojnosti nenachádza.

Začala som chodiť do kostola a syn na katechizmus, aby mohol prijať sviatosti potrebné pre katolícku vieru. Často sme sa spolu rozprávali o Bohu a o duchovných veciach. Boh nám poslal do cesty veriaceho brata, ktorý chodil do Kresťanského zboru a čo nám hovoril, to nás oboch veľmi zaujímalo. Postrehol nás záujem a začal nám dodávať rôzne časopisy, ktoré sme so záujmom čítali. Bolo to oveľa bohatšie a zrozumiteľnejšie ako v kostole. Začali sme chápať poslanie Pána Ježiša Krista a jeho obeť na zmierenie hriešných ľudí so svojím Stvoriteľom. Boli sme vyvádzaní z tmy na svetlo. A tým svetlom je Pán Ježiš a evanjelium.

Až sme prvý raz navštívili Kresťanský zbor. Bolo to úplne iné ako v kostole. Každý veriaci mal Bibiu, po ktorej sme zatúžili aj my. Naše životy sa začali meniť. Bolo to úžasné zložiť bремeno starostí na plecia nášho Spasiteľa a Vykupitelia a úplne sa odovzdaf do jeho vôle. Zistili sme však aj negatívnu reakciu nášho prfbudzenstva na naše obrátenie. Stali sme sa pre nich nezaujímavými, lebo čo zaujíma nás, nezaujíma ich a naopak. Zistili sme, že z nich nikto nemá záujem o duchovný život. Najčastejšia reakcia je: "Nemám na to čas ani záujem." Manžel naďalej patril svetu, starší syn a (teraz už) aj jeho manželka majú úplne iné záujmy. Rodina je rozdelená! Spoločné modlitby, piesne a rozhovory o Božom slove je to, po čom túži moje srdce. Teším sa vždy na chvíle strávené v zhromaždení, na Slovo Božie zrozumiteľne podané slúžiacimi bratmi. Je to ono, čo mi chýbalo v živote. Bola som duchovne mŕtva bez Boha. Denne ďakujem nebeskému Otcovovi, že ma priviedol k Pánu Ježišovi Kristovi, a že som mohla prijať dar spasenia skrze jeho obeť na Golgotskom kríži. Túžim, aby som zbytok života, ktorý mi zostáva, mo-

hla prežiť v jeho službe, v službe pre Pána. Prosím o to v modlitbách, ak má pre mňa poslanie, aby som tak mohla činiť jeho vôle. Syn ťri zvesť evanjelia v škole, ktorú navštěvuje. Je to škola, kde Božie slovo v minulosti takmer nepreniklo. A teraz tam nastalo oživenie! Mnoho chlapcov túži poznáť Pána Ježiša a moc evanjelia si získava ďalšie nové srdcia a duše.

Pán Ježiš je tou šancou, tým záchranným lanom, na ktoré sa môžeme s dôverou upnúť a on nás prenesie bezpečne nad prieplavmi zla tohto sveta. Ale najprv sa musíme zbaviť pýchy, v pokore vyznať svoju hriešnosť. Prinášajme mu obeť vďaký v každej chvíli nášho žitia.

Jolana Hilkovičová

Tento lístek je hlavně pro DĚTI (a rodiče)

Tento slávnostný leták, ktorý dostalo mnoho tisíc dětí na pražském sídlisku Stodůlky do svých domovních schránek. V tomto letáku jsme nabídli, že dětem, které si pošlou objednávku, zašleme bezplatně jednu z nabízených knih. Pro děti do 8 let to byla kniha Daniela Henycha Napůlphádky, pro děti od 8 do 12 let kniha Karla Kolmana Příběhy ze školních lavic a pro děti od 12 let kniha Jamese Dobsona Příprava na doškolní život. Současně jsme děti vyzvali, aby nám něco o sobě napsaly.

Nabízíme vám, milí čtenáři, malou ukázkou z dopisů dětí, které žijí kolem nás:

"Milý Petře, já bych si ráda objednala tu knížku Příběhy ze školních lavic, protože případ toho Matěje a tak trochu toho Honzíka jsem já. Také jsem ve třídě odstrkována. Jediní dva kamrádi jsou náš dlouhosrstý jezevčík Rony a tou druhou přítelekyní je moje nevlastní sestra Barbora. Každá má svou maminku, ale tatínka máme společného. A tu druhou knížku si objednávám proto, protože je mi 11 let a chtěla bych se dovědět to, na co bych si měla dát POZOR!"

"Ahoj Petře! Objednávám si Tvou knihu, abych se dověděla něco o problémech, kterých mám až nad hlavu. Cítím se totiž nešťastná, protože u nás v rodině to přestává klapat. Nevím, co bych pro to mohla udělat, a tak se těším na tu knihu. Třeba mě při něčem napadne."

"Milý Petře. Chodím do 8. třídy a ve škole se se mnou moc nebaví, jsem sama. Ani přesně nevím, co je to puberta, ale nikomu se nesvěruju, je to trapné, když to všichni vědět. Trápí mě to. Nikdo mi nerozumí, nikdo mě nebere vážně. Nevím, jak se mám skamádat. Myslím, že mi Tvoje kniha může pomoci, byla bych moc ráda."

Možná jste už poznali, jak byly knihy nabídnuty: jako pomocník do problémů, ktorími se trápí mnoho dětí. Do problémů samoty, odstrčenosti, nepochopení, neláske, ale také těžkostí ve škole, neschopnosti navázat přátelství, problémů spojených s tělesným a duševním dozráváním. Je nám však jasné, že kniha sama pomoci nemůže. Pomoci může pouze živý Bůh. Ten odstranil zdroj všech problémů, když vložil naše hříchy na svého Syna a na jeho těle je odsoudil. Kdo ale řekne této dětem, že s jejich problémy jim může pomoci pouze Ježíš Kristus? Učitelé - ateisti, rodiče - nejsou-li znovuzrozenými kresťany, jim to neřeknou. K čemu jsou dětem obrázkové Bible, když jim nikdo neřekne, že Ježíš není mytickou postavou, jako je Odysseus či Bruncvík, ale že Ježíš je

Pán a Bůh, živý a dávající věčný život. Toto vše jim mohu říci pouze já a TY, jen ten, kdo je znovuzrozený křestan. Proto jsme děti ve Stodůlkách oslovili. Posláme jim všem nabídku kursů, v nichž se doví víc o Bohu, zakládáme Kluby dobré zprávy, pozveme je na prázdninové pobity, nabízíme osobní kontakt.

Nejsi, milý čtenáři inspirován? Chceš pomoci? Chceš se zúčastnit a nevíš jak? Tedy tě prosím, modli se za misii mezi dětmi, za práci na školách, za biblické kroužky dětí, které jsou v mnoha městech. Rozhlédni se kolem sebe, zda ve Tvém okolí není nějaký malý osamělý človíček, o kterého nikdo nestojí. Chci citovat ještě dopis Lucky, která nám k objednávce napsala tato slova: "Když jsem lístek dostala, trochu mě zaskočil. Nevěřila jsem svým očím, že se také v naší republice najde člověk, který nemyslí jen na peníze, ale myslí na děti." Tím člověkem můžeš být i Ty. Chceš-li přispět na tuto konkrétní akci svými penězi, můžeš je poslat na konto Misijní skupiny při Křesťanském sboru v Praze, název peněžního ústavu ČS a. s. Praha 1, číslo účtu je 5112657-018/0800, název účtu Křesťanský sbor v modlitebně ČCE, Prokopova 4, 130 00 Praha 3 - Žižkov. Tento účet je zřízen výhradně pro účely misie.

"Jděte!" říká Pán. Jděme tedy. I mezi děti.

pv

Zprávy za sborů

Ostrava. Více než 30 let každoročně o velikonočích probíhaly v Ostravě konference našich sborů. Bylo to "slavnostní shromáždění", zejména v dobách útlaku, kdy jsme se směli setkat s věřícími téměř ze všech sborů bývalé ČSFR. Po dlouhém a vážném přemýšlení a modlitebním ztištění před Pánem jsme se rozhodli letos konferenci neorganizovat. Vedlo nás k tomu mnoho příčin, mezi jinými i skutečnost, že Dům kultury Vítkovice je v rekonstrukci. Ceny jídel a ubytování se zvýšily téměř dvojnásobně a také cestovní náklady jsou vysoké. Přijímáme tuto novou situaci s vědomím, že ruká Páně není ukrácena, aby nám nepožehnala v jiných formách vzájemného obecenství.

Havířov. V Havířově bylo otevřeno křesťanské knihkupectví s názvem VIA LUCIS (cesta světla) podle stejnojmenné knihy J. A. Komenského a najdete je v budově Křesťanského sboru. Lidem jsou v něm nabízeny Bible, literatura, audiokazety, gramodesky, videokazety, CD disky atd., a to jak nevěřícím a hledajícím, tak i křesťanům. Máme radost, že po Novém Městě n/V je to druhé knihkupectví našich sborů. Bratřím přejeme mnoho radostných chvil při této užitečné práci.

Praha. Náš sbor v Praze vydal další výběr z časopisu Ze slov pravdy a lásky, a to z ročníků 1921 a 1922. Můžete si tento výběr objednat na adresu Iveta Heroldová, Zavadilova 24, 160 00 Praha 6.

32

Upozornění budoucím dárcům a sponzorům na odečet daní

Od 1. 1. 1993 vstoupila v platnost nová daňová soustava, jejíž součástí je i zákon č. 286/1992 Sb. o daních z příjmu. Podle tohoto zákona mohou všichni podnikatelé (tj. právnické i fyzické osoby) přispívat nejen na sociální a kulturní, ale i na náboženské účely pro státem uznané církve a náboženské společnosti. Fyzickým osobám se dar odečte od základu daně, pokud přesáhne 2 % ze základu daně anebo 1000,- Kčs. Lze však odečíst nejvýše 10 % ze základu daně. Podobně u právnických osob musí být dar vyšší než 2000,- Kčs a lze odečít nejvýše 2 % ze základu daně. V současné době, kdy některé sbory budují nebo upravují sborové místnosti a kdy jsou vysoké náklady za pronájem shromažďovacích místností, kdy jsou potřebné finanční prostředky na misijní práci, jistě tuto možnost bratří-podnikatelé využijí.

Galanta. V neděli 10. 1. 1993 za prítomnosti rodiny zosnulej, veriacich zo Seredi, Galanty a spoluobčanov sme sa rozlúčili na pohrebnom zhromaždení na cintoríne v Mestovej so sestrou MÁRIOU GURABIOVOU, ktorú si Pán povolal vo veku 78 rokov. Chodievala do zhromaždenia v Galante. Sestra M. Gurabiová prišla na Slovensko s rodičmi z Juhoslávie ako jedenásťročná dievčina. Aj keď v jej živote sa dostalo poznania o Bohu od sestier Royových, uverila až v starobe, keď sa zúčastnila zhromaždenia cez veľkonočné sviatky v Ostrave. Vychovala 4 deti a jej túžbou bolo, aby aj oni došli k tomu poznaniu. Na pohrebnom zhromaždení poslúžili slovom M. Javor ml. a I. Kozár. vh

Olomouc. Dne 31. 8. 1992 si Pán života i smrti povolal k sobě sestru ADOLFU ZDRAŽILOVOU z Přerova. Odešla po krátké nemoci ve věku 83 let. Pravidelně dojížděla do sboru v Olomouci. Sestra uvěřila ve Vizovicích na svědecství sestry Hruškové. Milovala Pána Ježíše a spoluvykoupené a ochotně kolem sebe prokazovala službu lásky. V posledních dvou letech se v jejím bytě scházel kroužek žen, kterým svědčila a kam také dojížděli věřící z Olomouce ke službě. S milou sestrou jsme se rozloučili 4. 9. 1992 na hřbitově v Přerově v naději na shledání u našeho Pána. jp

Dne 19. 12. 1992 nás predešel do nebeského domova bratr JAN SURÝ z Prlova ve věku 70 let. Patřil k prvním bratřím prlovského shromáždění. Znali jsme ho jako milého, tichého bratra, který nikdy nikomu nezpůsobil bolest. Svým přívětivým a přátelským vystupováním si získal úctu i těch spoluobčanů, kteří v Pána Boha nevěří. S bratrem jsme se rozloučili 23. 12. 1992 na hřbitově v Pozděchově.

Po dlouhé a těžké nemoci si Pán života i smrti povolal do nebeského domova ve věku 73 let také bratra JOSEFA MIKUŠE ze vsetínského sboru. V Pána Ježíše uvěřil již ve svých 13 letech. Znali jsme ho nejen jako staršího bratra, ale v širokém okolí byl znám jako knihař. Mnoha bratřím a sestrám budou připomínat jeho službu knihy, které obětavě vázal i v těžkých dobách, kdy o křesťanskou literaturu byla nouze. Zemřel 7. ledna 1993 a rozloučili jsme se s ním 15. 1. 1993 v obřadní síni ve Vsetíně.

V neděli 24. ledna 1993 se bratři rozloučili také s milým bratrem JOSEFEM ORLITOU ze zlínského sboru. Bratr Orlita pocházel z Valašského Meziříčí, kde uvěřil během války. Později žil řadu let v Prlově, kde se oženil. Později se přestěhoval do Zlína. I on byl svému okolí příkladem křesťanské lásky a pokory. Jako listonosný nesl lidem nejen zprávy o dění na této zemi, ale i tu nejlepší zprávu o Boží lásce k lidem. (r)

ALEF - ETHICS - JAMI

Mnohým čtenářům Živých slov jsou jednotlivá jména v nadpisu tohoto článku důvěrně známa, ale jenom málokdo ví o jejich vzájemném vztahu. Byli jsme vyzváni, abychom o tom něco napsali a tím jednak zamezili dohadům, jednak poskytli správné informace. Společným znakem všech těchto názvů je, že se jedná o křesťanská vydavatelství, v nichž působí bratři a sestry z našich sborů.

ALEF je zatím pravděpodobně nejméně známým názvem, přestože patří nejstaršímu ze všech tří vydavatelství - jedná se o bývalé Vydatelství Křesťanských sborů. Nový obchodní zákon a řada dalších nových předpisů měly za následek přeměnu tohoto účelového zařízení Rady starších Křesťanských sborů na právní formu "společnost s ručením omezeným". Protože název ALFA, ALFA I OMEGA a pod. mezičím používá řada vydavatelství, byl zvolen název ALEF, což je hebrejské "A". Čtenáři Živých slov činnost a publikace tohoto vydavatelství dobře znají, proto zde o něm více nepřeseme. Vedoucím je br. Ján Ostrolucký a adresa je známá: Vydatelství ALEF, Bořivojova 29, 718 00 OSTRAVA-Kunčičky, telefon 069/355348.

Vydavatelství a studio ETHICS zahájilo činnost v r. 1991. Je to anglický název pro etiku, což je věda o mravnosti nebo mravouka. Název byl odvozen od časopisu ETHOS, který jako čtvrtletník vychází v tomto vydavatelství v české i slovenské verzi. O překlad a rozšíření nultého čísla (tzv. zvláštního vydání) se v r. 1990 postaralo Vydatelství Křesťanských sborů. Když věřící ze Švýcarska přišli s návrhem nejenom na pravidelné vydávání české verze, ale i na vybudování koordinančního centra vydávání časopisu ETHOS pro východní Evropu v Ostravě, nebylo již v kapacitních ani prostorových možnostech Vydatelství Křesťanských sborů ujmout se tohoto náročného úkolu a proto vzniklo toto nové vydavatelství. Jako doplňující činnost jsou zde také vydávány knížky a společenské hry s biblickými námitky. Aby se snížily ztráty z vydávání časopisu ETHOS, provádí studio ETHICS také počítačovou sazbu a rozmnожovací práce jak pro církve, tak i pro jiné odběratele, zejména pro školy. Vedoucím je br. Milan Michalko a adresa zní: ETHICS, Chalupnickova 41, 704 00 OSTRAVA-Zábřeh, telefon a fax 069/352992.

JAMI je zkratka, jejíž původ je mnoha mládežníkům dobře znám, ale vysvětlení by zde zabralo příliš mnoho místa. Dva podněty byly rozhodující pro vznik tohoto vydavatelství a agentury v r. 1992: zhoubná činnost příslušníků společenství Svědků Jehovových a akutní potřeba vydávání specifických publikací pro osvětovou a misijní práci na školách, včetně organizování odborně-misijních přednášek pro školy i veřejnost (proto podtitul "agentura"), zejména o nesmyslnosti evoluční teorie a argumentech pro Boží stvořitelské dlo. Taktéž zaměřený vydavatelský program by se těžko vněstnával do kteréhokoliv tradičního vydavatelství - o to víc, že bylo potřebné těžce obstarat zvláštní povolení na pořizování a prodej videokazet, kterými (kromě publikací) může nyní toto vydavatelství účinně sloužit v obou tematických okruzích. Vedoucím této práce je br. Milan Szturc, adresa: Vydavatelství a agentura JAMI, P.O.BOX 34, 736 08 HAVÍŘOV 21, telefon 06994/32035.

Všechna tři vydavatelství jsou v úzkém bratrském a pracovním kontaktu a v podstatě se svou činností vhodně doplňují. Každý, kdo si na uvedených adresách vyžádá bližší informace, může mít jistotu, že mu bude nabídnuta biblicky zdravá a užitečná literatura jak pro praktické otázky duchovního růstu jednotlivečů a sborů, tak i pro evangelizační práci.